

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIII. évf., 6. szám, 2021. június

Handwritten signature

VincentiusMatthew

The Zancus Concept

Walkerbot Concept Art

Terraforming Mars

Colossus

Fort Artemis

The Wilderness

Le Tigre

INFO BOX

VINCENTIUSMATTHEW – ARTIST

A concept artistként és illusztrátorként dolgozó indonéziai művész sokoldalú mind stílusban, mind alkotói folyamatban. Bármilyen eszközzel képes alkotni, legyen az toll és papír, Photoshop, Blender, 3DCoat és ZBrush, Unreal Engine4, vagy akár az After Effects. Legalább két AAA játékon dolgozott, mint például a Street Fighter V és a Marvel VS Capcom Infinite. Szabadúszó időszak alatt számos, a Kickstarteren sikeresen finanszírozott játékon is dolgozott, mint például az ORUN (2018) és a Last Fleet (2019).

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/vincentiusmatthew>

https://www.artstation.com/vincentius_matthew

Közösségi média: <https://www.instagram.com/vincentius.matthew>

<https://vincentiusmatthew.tumblr.com>

Szerkesztői köszöntő

Ha újra itt a nyár, és meleg az idő, az ember strandra jár, vagy otthon, a saját levében fő... :) Bizony, érezhetően megérkezett a nyár, kicsit talán melegebb is van a kelleténél, de inkább ilyenkor, mint decemberben. Már legalábbis itt az északi féltekén. Kicsit mi is belelustultunk a hőségbe, jobban esett az elsötétített, hűvös szobában filmeket, sorozatokat, YouTube videókat bambulni, azért lett egy kis csúszás a megjelenéssel. Legalábbis részben. A technika ördöge is beleszólt, ugyanis a korrektúrázásra átküldött szöveganyagok egy részét valami különös, érthetetlen oknál fogva nem küldte át a Facebook Messengere. Én meg türelmesen vártam, hiszen gondoltam, hogy Craz kollégának is van most ebben a kellemes időjárásban jobb dolga is. Végül persze óvatosan rákérdeztem, hogy mikorra számíthatok a további szöveganyagra. Ekkor derült ki a turpisság.

Mindegy, túl vagyunk rajta, mint... no, ezt nem írom le, mert még direkt szexuális tartalom közlése miatt valaki úgy gondolja, hogy jogi lépéseket tesz, hisz kiadványunkat 18 év alattiak is olvashatják.

Szóval a lényeg, hogy átlendültünk a problémákon, és ím itt van az aktuális, friss, ropogós(ra sült) AKF. Reméljük, most is megtalálja mindenki benne a kedvére valót, legyen az novella, vagy vers.

Van egy újdonságunk is. Eddig csak az én polgári nevem alatt volt fent két kiadott kötetünk a moly.hu oldalon. Most viszont egyik kedves alkotónk felvetésének apropóján, illetve, mivel már azokon kívül sikerült még két, pályázati művekből összeállított antológiát, és egy kisregényt is tető alá hozni, létrehoztunk külön a Lidércfénynek egy profilt, amelyet itt találhattok meg: <https://moly.hu/tagok/lidercfenyhq>.

Apropó pályázat. Ne feledjétek, még van két hónap a XII., Alternatív magyar folklór című pályázatunk határidejéből. A teljes kiírást itt találjátok: http://www.lidercfenyhq.hu/alkotas_megjelenitese.php?cikk_id=7121

További kellemes nyarat és időtöltést kívánok!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Novellák

Krómer Ágnes - Matrjoska mese	4
R. Harbinger	
- A fából faragott menyasszony	4
Robo-san - A fórumozó	5
Anonymus R. Chynewa - „Z”	6
Indignation - Barbár	7
Mortelhun - Spenótos penne lazaccal	9
Josh Ogren - A szent küldetés	10
Norton - A nép egyszerű gyermeke	12
Josh Ogren	
- Ubul atya és a nagymosás	13

Sorozat

Ebenezer - Kidoshenshi 4/2.	14
--	----

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Eliza Beth - Sárkányvér	18
--	----

Mozijegy

Jávorszki András	
- Jóbarátok - újra együtt	20

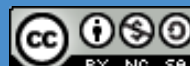
Versek

Mortelhun - Benned élő én	22
edwardhooper - Csillagködök	22
Kohász - Mint egy vén fa	22
jocker - Melegben	22
Seth - Modernkori börtön	
(a szájber világ margójára)	22
Krómer Ágnes - Még hiszem	23
atesz990 - A négy lovag	23
jocker - A ködben...	23
Kohász - Régen nem	23

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Krómer Ágnes

Matrjoska mese

– Szevasz, lemásztam a polcra az összes belső énemmel, vágyom pár jó, orosz szóra. Mesélj nekem oroszul, kérlek! Honvágyam van. Egy kicsit sem irigyellek, tudod? Csarusintól meséld el a medvebocskokat, vagy Nagy Katalin cárnőről esetleg még meghallgatok valami szépet. Meglepődöttél, hogy megszólaltam? Most megijedtél, hogy becsavarodtál, igaz? Milyen országban vagyok, mert ez nem Moszkva, de nem is Oroszország. Valami kelet-európai, csórá ország, amiket a filmekben lehet látni. Ez Bulgária. Milyen szar a kilátás az erkélyedről, ez egy lepratelep. Ne haragudj, hogy ezt mondom, inkább mesélek neked, mert látom se köpni, se nyelni nem tudsz, meg azért, mert kedvellek, énekelek neked.

Fjodor Ivanovics Saljapin: Zúg a Volga

Zúg a Volga, sír a Volga,
Súlyos gálya reng a habján.
Hóban, szélben, napsütésben
Csörög a lánc a Volga partján.
Hosszú, kínos év a kurta nap,
Száll a gálya, sírva húz a rab.

– Ne daloljál nekem, te fából készült orosz cseléd, mert unom! Itt tartalak a polcon, meg törölgetlek, és azt mondod, ez egy lepratelep. Ez nem Románia, de nem is Bulgária, hanem Magyarország. Nekem ne rinyáljál, mert kihajítalak az ablakon!

R. Harbinger

A fából faragott menyasszony

Sen ledobta a fatörzset a kandalló elé, és megtörölte izzadt homlokát. Elégedetten mérte végig az ágasbogas, sárga virágokkal teli fát, azt követően kézbe vette kisbaltáját, és napnyugtáig csapdosta az ágakat. Széles mosollyal figyelte művét, ami még közel sem hasonlított végleges formájára, de ő már látta az eredményt lelki szeme előtt, mint minden alkalommal, amikor leült enni a fa alá még a kivágását megelőzően. Most is hallotta fülében a szél füttyölését, amit a fa suttogásának velt.

Másnap izgatottan esett neki a törzsnek, lehántotta kérgét, talapzatra állította, és vésőt ragadott. A forgácsok sorban peregetek a padlóra, a törzs pedig szépen átalakult egy gyönyörű nővé. Lehuny szemével úgy festett, mintha aludna.

Sen végigsimított kifaragott kedvese arcán, és felidézte Echeria szavait: a vérével életet adhat kifaragott kedvesének.

Megvágta ujját baltájával, majd vörösrre festette a nő ajkát. Minden porcikájában bizsergett, míg a nő megmozdulására és szemének kinyitására várt, de kedvese mozdulatlan maradt.

Sen nem értette, mi történik. A tünde azt mondta, az ő vére van szükség, de mi van, ha több kell? Ha nem lenne elég pár csepp, akkor mennyire van szükség?

Nem tagadhatja meg kedvesétől az életet! – gondolta.

Végigrántotta baltáját csuklóján, ezzel vérét a kifaragott nőre spriccelte. Odanyomta sebét annak ajkára, és szorosan ott tartotta.

Mondok neked egy verset, és menten összeszarod magad, te ukrán buksza! Füleljél ide, mert mondok neked olyat, hogy na!

József Attila: Mama
АТТИЛА ЙОЖЕФ – Мама

Неделю я брожу в тумане,
все время думаю о маме,
как на чердак с большой корзиной
она по лестнице скользила.
А я был прост и откровенен,
орал, вопил с завидным рвением:
пускай она белье забросит,
пускай меня в корзине носит.

– Na, mit szólsz ehhez, facsiga babám? El vagy ájulva, nem igaz? Ezt nem tudom elhinni, hogy beszél a fa-bula, eldobom az agyam! Van lelked? Ha igen, mennyi? Hány személyiséged van, ahány darabból állsz? Szívesen megkínálnálak valamivel, de nem tudsz enni, sem inni. Gondolkozol? Nem áll jól neked, mert egy fadarab vagy. Én meg csórá vagyok, de ez van. Ha akarsz, mesélj tovább!

– Tudod mit, nem mondok neked semmit, csak álmodtál. Reggelre elfelejtesz engem, és én is Téged. De ez az éjjel még a miénk!

Fából faragott kedvese minden pillanattal élénkebbé vált, haja aranyló, felnyíló szeme ragyogó kék lett.

Sen megrogyott a sok vérvesztéstől, nem szándékozott meghatárlni, mégis összeesett, és elvesztette eszméletét. Nem tudta, mennyi idő telt el, de amikor magához tért, nagyon lassan nyitotta ki szemét, majd fölé görnyedő kedvesére pillantott. A nő Sen arcát simogatta, és bájosan mosolygott rá. Szeméből végtelen hála sugárzott, mint aki pontosan tudja, mit kockáztatott érte a férfi.

– Angyalom – súgta Sen, majd ismét elájult.

Nem tudta megmondani, a hajnali fénytől vagy a friss pirítós illatától tért-e magához. Erőtlenül ült fel, azt követően a konyhában ténykedő nőre tekintett, aki két tojást ütött a fémplatnra. Az étel halkan sercegett, de nem tudta elnyomni a nő kedélyes dúdolását.

– Felébredtél? – fordult oda a nő. – Készítettem reggelit. Várj, segíték!

A felállni készülő férfi hagyta, hogy átültesse az asztalhoz, majd végigpillantott a frissen szedett virágon, fatányérok, ennivalón.

– Ezt te csináltad? – kérdezte döbbenten.

– Igen, csak a te kedvedért. Ne kérsd magad, drágám, egyél!

Sen sosem kóstolt még ilyen lágyra sült tojást, amit most hosszan ízlelgetett.

– Mi a nevem? – kérdezte a nő váratlanul.
 Sen csaknem félrenyelt, amit gyorsan le kellett öblítenie egy pohár forrásvízzel.
 – A neved? – nyögte ki Sen.
 – Igen, a nevem – mosolygott rá a másik továbbra is. – Szerinted mi illene hozzám?

Sen belefeledkezett a nő élénk tekintetébe, bájos arcába.
 Hogyan nevezhetné el? – töprengett. A kinti napfényre pillantott, ami úgy kúszott be az ablakon, mint ahogy a remény lopakodott be az ő életébe.
 – Remény, a neved Remény lesz – fordult vissza a nőhöz, mire ő elmosolyodott, és megfogta Sen kezét.

A férfi sosem érezte boldogabbnak magát, fűtőréssze járt az erdőbe nap mint nap. Hazatérésekor forró ölelést, csókot és ételt kapott. Rövid időn belül megkérte Remény kezét, és már gyerekeikről ábrándozott, mikor egy nap minden kifakult.

Sen akkor is széles mosollyal bukkant elő a fák közül nem sokkal napnyugta előtt ember nagyságú törzsszel a vállán. Kereste Reményt a ház előtt, ahol mindig várni szokta, de nem találta. Hideg kétségbeesést érzett bőre alá kúszni, amitől eldobta a törzset, és a házhoz sietett torkában dobogó szívvel.

Szélesre tárta az ajtót, és megtalálta Reményt az ablaknál. Komoran bámult kifelé, tekintete távolba révedt.

– Drágám, minden rendben? – kérdezte a férfi.
 Remény azt felelte hidegen, nincs baj, majd visszafordult az ablakhoz, de Sen nem hitt neki.
 – Mi bánt? – faggatta lágyan. – Mondd el, kérlek, ne tarts kétségek között.

– Üresnek érzem magam – kezdte Remény –, mintha halott lennék. Valami hiányzik belőlem, és nem tudom megmondani, micsoda. Itt, bent – mutatott szívére.

Sen elhűlt ezek hallatán, hátán mintha jeges verítéket érzett volna. Este csodálatos vacsorát készített, megsütötte a nem régen lőtt vadkant, vadvirágokat hozott, de nem tudta jobb kedvre deríteni szerelmét. Úgy feküdtek le aludni, mint két vadidegen, még csak meg sem érintették egymást. Sen megpróbálkozott egy jó éjt kívánsággal, de hasztalanul.

Amikor reggel felébredt, nem találta a nőt. Felpattant, nevét kiabálta, körbeszaladta a házat, de mindhiába.

Az utóbbi napokban észrevette, Remény sokat jár az erdőbe, és mindig arrafelé sétálgat, ahonnan az őt alkotó fa származott. A férfi gyors léptekkel vágott az erdő mélyére, félresöpörte az arcába csapó gallyakat, közben üzött vad módjára zihált.

Az utolsó ágat követően megtorpant a tisztás előtt. Remény pontosan ott állt a kivágott fa helyén, széttárt karral, lehunytt szemmel szegezte arcát a tiszta égnek.

– Remény? – szólította meg Sen. – Mit keresel itt?
 A nő a férfira nézett, majd arcán őszinte mosoly ömlött el.
 – Már értem, Sen, tudom, mi hiányzik belőlem. Ez, ez az egész!

Sen meredten bámulta a kivágott fa helyén megpördülő Reményt, majd rádöbbsent, nem szakíthatja el őt innen. Hagynia kell őt ismét teljessé válni.

Remény megállt, és lábára pillantott. Széles szoknyája kérges-sé vált, fává alakulása kúszni kezdett felfelé, mire ő felemelte kezét, és Sen felé nyújtotta.

– Gyere velem, kedvesem! Örökké együtt lehetünk.
 Sen megértette, Remény előtt senki volt, és nélküle ismét azzá válna. Abban a tudatban indult el a nő felé, örökké együtt lehetnek. Fellépett a kicsiny domb tetejére, és megfogta a nő kezét. Megölelték egymást, forró csókban olvadtak össze. Sen teste is kérgesedni kezdett, hamarosan mindketten egy vastag törzsű fában egyesültek, aminek sebesen terjedő lombja felfelé nyrugult. Pillanatok alatt ágakat, leveleket és virágokat növesztettek.

Gyorsan teltek az évek, egész évtizedek rohantak el a pár mellett, és Sen érezte megfakulni szerelmüket. A köztük lévő harmónia felszívódott, és az egykori férfi nem értette, mi történik. Keserűen tekintett le az alattuk ülő fiatal favágóra, és könyörgött neki, szabadítsa meg, miközben ágaik ismét virágba borultak.

Egy nap a fiatalember mintha meghallotta volna Sent, felszegte fejét.

– Ez az! Itt vagyok! Segíts rajtam, kérlek! – kiabálta Sen, de hangja szélhez hasonlatos susogássá enyhült.

Így is felkeltette a férfi figyelmét, aki fejését ragadott, és kivágta a fát. Megsimogatta a földre került törzset, és szavait hallva Sen rádöbbsent, rútul becsapták.

– Jöjj velem, szerelmem! – mondta az ifjú, Sen pedig megértette, a férfi átadja magát az őt szólító csalfa Reménynek, mint ahogy ő tette, és ki tudja, még hányan ő előtte.

Robo-san

A fórumozó

Volt egy fórum, ahová gyakran járt fel. Na, nem ismerkedni, ez olyan baráti társaság, ahogy mondták. Munka után (vagy közben) gyakran itt töltötte az idejét. A felület alkalmat adott arra is, hogy jobban megismerje magát, természetesen a mások válaszként adott reakcióiból. Szarkasztikus a humora, mondták. Sokan szerették is, amennyire meg tudta ítélni, ha ugyan jól értelmezte az online szeretetnyelvet, amit a többi fórumozó használt. Gyakran fent volt, mindig sietett válaszolni. Volt, hogy tudott volna válaszolni, de nem válaszolt. Aztán volt, hogy később mégis válaszolt. Vagy nem. Ez a lehetőség nyitva hagyása sokszor elszórakoztatta. Viszont bosszantotta, ha más irányt vett a társalgás, és már nem lett volna értelme válaszolni, hiába szeretett volna.

Annnyira rászokott a fórumozásra, hogy lassanként ők lettek az igazi barátai, nem pedig az IRL, való életbeli kollégái. Valamit rosszul értelmezhetett az online jelenléttel kapcsolatban, mert gyakran túlságosan személyes kommentárokat fűzött a témákhoz, úgy látszik, ez meg az ő szeretetnyelve volt. „Off”,

„Offtopik vagy” – mondták neki félig viccesen, félig komolyan, de azért elnézően. Javasolták, hogy kezdje el leírni a gondolatait valahova, úgyis divatos lett a blogolás. Gondolta, miért ne? Indított hát egy blogot, amitől azelőtt tartózkodott. Először kezdte jól érezni magát az új szerepben. Az írásai színvonala egyre javult, előbb megjelentek az érdeklődők, más bloggerek, majd írásait egyre gyakrabban kiemelte a blogszolgáltató. A naplóírást magas szintre fejlesztette, de leginkább a valamiről szóló írásait szerették. Aztán később már egy hírportálon kezdett megjelenni, mikor elkezdte tematizálni a mondanivalóját.

Miután évek óta publikált ilyenformán, beiratkozott az egyetemre, újságíró szakra. Aztán egyszer csak történt valami. Időközben megjelentek a közösségi oldalak, és hihetetlen népszerűsége tettek szert. Azt mondták, mindenki újságíró a közösségi médiában, bár nem látott mást, csak megosztásokat, na, de azok milyen megosztások voltak! Tökéletesen kifejezték az emberek mondanivalóját, úgy válogatták őket össze, és csak rányomtak a megosztásra, és már ki is fejezték magukat.

Sőt, a hírfolyamon reakciójelekkel, lájkokkal és egyebekkel a véleményüket is kifejezhették. Ezzel az úgy be van fejezve. Jó, ha mindenki újságíró, akkor én megint fórumozó leszek, gondolta. Igazság szerint hiányzott is már neki a társaság. És elege lett abból, hogy mindenki újságíró, mindenki blogger. Törölte magát a közösségi médiából, és elhatározta, hogy nem ír többet, csak a fórumra...

Volt, hogy néha visszanézett a fórumra időközben, és tett fel-lengzős kijelentéseket annak tudatában, hogy jól menő blogger, de igazából nem érdekelte a fórum. Jó, volt, hogy olvasták, tudtak róla, értékelték is, de igazából senki nem tudott vele azonosulni, mert nem értették a problémáját. Ők végig ott voltak a fórumon, nem tudták, mit jelent hétről hétre hozni a színvonalat,

teljesíteni és megjelenni. Nekik akkor is jó volt, ha írtak valamit, de akkor is, ha nem, volt, hogy távoztak a fórumról, de a kemény mag maradt vagy visszajött kisebb-nagyobb szünet után. A viszsztatérését egykedvűen fogadták. „Üdvrivalgás” – nyugtázta ironikusan, ahogy régebben mondták az ilyesmire. A fórum kinézetére mit sem változott, a fórumozók is maradtak, mi volt hát mégis a probléma, ami miatt más lett minden? Az, hogy időközben a többiek is ráfüggtek a közösségi médiára, ami megadta nekik azt, hogy újságírók, szerkesztők legyenek a saját kis komfortzónájukban. Végül is a web 2.0 révén elérték ugyanazt, amit ő.

Egy halk káromkodás kíséretében törölte magát a fórumról is.

Anonymus R. Chynewa

„Z”

A tanítvány kilépett a hiperútból; abban a pillanatban megérezte, hogy jó helyre érkezett. A koordináták pontosak voltak, a célpontnak ott kellett lennie. Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy a jedi is megérezte őt. Nem bízhatott hát abban, hogy a meglepetés az ő oldalán lesz. Itt nem a cselek, a trükkök és a csapdák fogják eldönteni a harc kimenetelét; ha mindketten egyként készülnek az összecsapásra, akkor a harcot csakis a nyers erő fogja eldönteni.

Kínézett az ablakon. Optimális ugrási távolságra az Ötkalmár kereskedelmi úrállomás gyűrűkkel ékes monolitja forgott méltóságteljes lassúsággal saját tengelye körül, s közben könnyű teherszállítók dokkoltak be és ki szinte folyamatosan. Bár eme objektum léte, de még a pontos helye is hétpecsétetes titok volt a csempészek érdekesen értelmezett becsületekódexe szerint, a forgalma jelentősnek volt mondható. A tulajaja pedig nem más, mint a hírhed csempész-kalmár, Anna Green. Akiről a nevének kívül szinte senki nem tudott semmit. Mindig közvetítőként keresztül tárgyalt, és legendásan független volt mind a Birodalomtól, mind a lázadóktól. Szerencsére! Így ugyanis szinte bizonyos, hogy nem fog beleszólni a jedi és a sith párbajába! Ám ha mégis... a halála gyors lesz és fájdalommentes.

A tanítvány aktiválta az ionhajtóműt, és nyugodt tempóban a hatalmas úrállomás felé indult. A mester büszke lesz rá, ehhez most már semmi kétség sem férhet. Ahogy bedokkol, és kilép a hajóból, az Erő egyenesen a jedihez vezérli majd, aki nem lesz képes ellenállni a hatalmának... ha bárki elé áll, hátráltatja, vagy csak gondol rá... azt rubintszín fénykardjával fogja kivégezni, a Sith Hatalom nevében.

– Ez igazán érdekesen hangzó mese... de sajnos nem engedhetem, hogy közelebb gyere.

A hang hirtelen hangzott fel furcsa, tompa zengéssel, mintha egy mélyen a föld alá temetett koporsóból szólna. Harcra készen pattant fel a pilótaszékből, pengéje már az előtt vére szomjazva dorombolt, hogy felvehette volna a hetedik stílus, a Juyo – A Vornskr Útja tradicionális alapállását.

– Ki vagy? Mutasd magad!

A hang barátságos magabiztossággal válaszolt mély, gyomorremegtető baritonnal:

– Ó, hát azt hiszem, az nem megoldható.

A tanítvány hallott már efféle trükkökről, a támadó valószínűleg láthatatlan! De milyen fortéllyal sikerült a hajóra jutnia? Vagy... esetleg ez nem is ő?

– Ki vagy te? – szölt aztán lazán a harmadik alsó védőállásba eresztve a pengét, mely mozdulat a stílust nem ismerők felé a felkészületlenség illúzióját sejteti.

– A nevem? Ez érdekes, ezt még eddig senki nem kérdezte meg. A nevem Zirgenergorfer. De nevezhetsz valami megfoghatóbbnak is... mondjuk, hívj Ötkalmárnak.

A tanítvány összezavarodott, bár ezt még mesterének sem ismerte volna be.

– Ötkamár?... Te vagy az állomás? Az mégis hogy lehet? – majd rosszat sejtve – Te egy mesterséges intelligencia vagy? Valami protokoldroid-tudat?

A karmoló bariton felnevetett.

– Nem, nem vagyok mesterséges intelligencia, se protokoldroid. Mondjuk úgy, hogy csupán egy tudat vagyok, mely kölcsönösen előnyös szimbiózisba lépett az Ötkalmárral, így most Ő vagyok Én. De elég annyit tudnod, hogy az vagyok, akinek szüksége van az ide érkezők történeteire. Tudod... nagyon szeretem a meséket. Bár valójában, ezt sem kell tudnod. Csak annyit, hogy nem engedhetem meg, hogy közelebb gyere.

Ekkor az ionhajtómű egy halk, sercegő hangot előcsalva a vezérlőpultból leállt és elhallgatott. Ezzel egyszerre a fékezőrákák egy erőteljes energialökettel visszalődítették a járműt, minek következtében az egy másodperc alatt mozdulatlanlanná dermedt.

A tanítvány elhűlve meredt az ionizált konzolra. Talán rálőtt valaki a hajójára? Ennek semmi nyomát nem találta, ráadásul lőtávolságon belül egyetlen hajó sem tartózkodott. Talán csak az úrállomáson lehetnek olyan léptékű fegyverek, melyek elérhetnek idáig, de onnan meg nem érkezett lövés... Akkor viszont ez a rejtélyes Zirgenergorfer lehet a tettes... legyen szó bármiről, bárkiről is.

– És miért nem engedheted meg, hogy közelebb kerüljek? – szólt társalkodó hangnemben, miközben kikapcsolta a kardot, és lassan visszaereszkedett a pilótaszékbe.

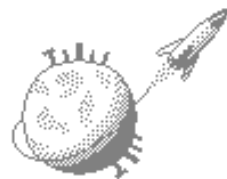
– Tudod, van a fedélzeten egy férfi, aki megkért rá, hogy ne engedjelek... és nagyon jó történeteket mesélt.

– Nekem is vannak ám nagyon jó meséim! – Így a tanítvány, miközben lassú mozdulatokkal újra üzembehelyezte a járművet.

– Igen, tudom – a hang szinte bűnbánónak tűnt –, ezért is mondtam azt, hogy sajnos. És szeretnélek megkérni, hogy ne indítsd el a hajódat. Kénytelen lennék lőni.

Meg kell kockáztatnom, gondolta a tanítvány, és maximális sebességre kapcsolva kilőtt az állomás irányába.

A következő másodpercben egyszerre öt lézérágyú eresztett meg felé egy-egy sugárnyalábot; a hajó narancsvörös tűzbuborékká robbant, mit egy pillanatra aranyszínűre festett a fellobbanó oxigén. Semmi nem maradt a helyén.

Az Ötkalmár egyik félreeső lakosztályában egy fiatal, fekete hajú, archaikus öltönyt, valamint csokornyakkendőt viselő férfi, és egy halványzöld kisestélyit, és egy módosított sugárkarabélyt viselő, barna hajzuhataggal rendelkező nő állt a kerek panorámaablak előtt. A kis szállítóhajó robbanása apró villanásnak tűnt csupán.

– Igazán köszönöm, Miss Green. Sok ember halt volna meg, ha nem lövik ki azt a hajót.

– Mint korábban már említettem, Mr. Andersen, a dolog jórészt nem rajtam múlik, hanem a Sárkányon.

– Az igaz... de ő mégiscsak hallgat magára valamilyen szinten.

– Nem, Mr. Andersen. A Sárkány magára hallgat. Hiszen bármilyen furcsa is ez, rajtam kívül csak magának fedte fel mivoltát.

A férfi elgondolkozva nézett valahová felfelé, a műfabrikátú mennyezeten túlra.

– Igaz. A Hipersárkány... az ember azt hinné, már rég eltűntek a galaxisból.

– Ez így igaz, ő az utolsó egyede fajtájának. A többiek mind elvándoroltak a hiperűrön túlra. Csupán gyermekeiket, a csillagsárkányokat hagyták maguk után... Meg a kérdést, hogy léteztek-e egyáltalán.

– Igen... nos, ezt a kérdést egyelőre még nem kell feltennünk magunknak.

– Jól mondja, még. Néha már én is elfelejtkezek róla, hogy itt van.

– De gondolom, azért rendszeresen emlékezteti a jelenlétére...

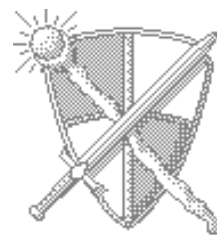
– Igen. Mikor újabb történeteket kér a védelméért. Hatalmas szerencsém, hogy ön itt van...

– Igen... Nos, tényleg sok régi mesét ismerek az Erő természetéről, a Jó és a Gonosz örök harcáról, meg ilyenekről...

– Igen... Mr. „Z” nagyon szereti a meséket.

Indignation

Barbár

Bár nem kellett belöknie a fogadó ajtaját, mert az nyitva állt minden száraz torkú utazó előtt, mégis figyelmébe tolakodtak a rátűzött pergamen fekete betűi. Meglátva a felhívást, Eric talpa kicsit vehemensebben csattant a faküszöbön, mint tervezte. Felkorbácsolt indulata nyomán a gyenge fatákolmány recsent egyet, ami odavonzotta a fogadó népességének tekintetét. Eric elszakította saját tekintetét a pergamenről, és miközben gondja volt rá, hogy mellkasát és vállát kidüllessze, felvette a harcot minden rá villantott szempárral.

Mire végzett a farkasszemezéssel, nem maradt egy kalandor vagy hős sem, aki rá mert volna nézni. Eric, immár civilizáltabb léptekkel, bevonult a pulthoz, amire megfontolt finomsággal helyezte rá öklét és kért egy korsó szomjoltó sört.

Eric a magas hegyeiről és hideg teleiről híres Kurantian törzsből származott. Gyerekkorát kőszáli kecskék társaságában töltötte. Barátaival azon versenyeztek, hogy kinek a torkából szakad fel mélyebb és hangosabb üvöltés, amire lavina indult el a meredek sziklák közt. A természet zord arca volt az apja, aki megtanította élni és túlélni.

A sörrel a kezében egy fogadó pultjánál állva, nehéz lett volna tévedni Eric-vel kapcsolatban. Bárki megmondhatta volna megtermett, izmos teste láttán, hogy egy barbár. Eric nem is akart másnak látszani, mint ami volt. Egy Kurantian büszke a származására. Eric a hagyományos kopaszra nyírt fejtető és lófarok frizurát viselte, arcát pedig két vízszintes, lazúrkék csíkkal festette ijesztőre.

Miután felhajtotta a sört, mely hidegebb is lehetett volna, egy elrévedő morgással ezüstöt pöccintett a pultra vastag ujjával és az ajtó felé indult. Amikor átlépte a küszöböt, mely már a közeldtérére is remegett, oda se nézve tépte le az ajtóra tűzött felhívást. A cikornyás, fekete betűk sercegeve estek össze a megalázott galacsinná gyúrt pergamenen.

Miközben áthaladt a város kapuján és az országútra lépett, Eric nem tudott másra gondolni, csak a szép, fekete cikornyákra, melyek olyan szénfeketék voltak, mint az a szempár, úgy kunkorodtak, mint azok az arany fürtök, és vonásaik olyan teltek voltak, mint azok a piros, formás ajkak.

A pergamen szavai ugyanis arra hívták fel a hős kalandorok figyelmét, hogy Amélie királylányt gonosz varázsló tartja fogva, tehát a nemes hölgy megmentésre vágyik.

Ericet soha nem dühítette még így felhívás életében. Amélie királylányt rendszeresen látogatta, amikor a városban járt és sokat beszélgettek. Igaz, általában Eric mesélt, és nem volt jó benne. Nem tudott úgy előadni, mint egy bárd, és nem tudott olyan lovagiasan udvarolni, mint egy... hát, mint egy lovag. Eric egyébként is azon a véleményen volt a beszédéről és udvarlásáról, hogy az csak felesleges, nyálás enyelgés, aminek nincsen semmi tartalma. Ő az ízeket szerette és az érintést akarta.

Amélie királylány azonban egy várban lakott, és Eric csak a vizesárkon át láthatta őt az ablakban, ahonnan a nemes hölgy zsebkendőjével integetett neki. Ennek ellenére a férfiban szemernyi kétség sem volt, hogy Amélie királylány egyszer az övé lesz.

Az egyszer nem valami pontos meghatározás, és erre Eric abban a pillanatban jött rá, amikor meglátta a felhívás fekete betűivel lerajzolva a sötét varázsló szavakat.

Eric nem sokat tudott a mágiáról azon kívül, hogy teljes szívéből (és az nem kicsi, ahogy semmi más sem Ericen) utálta. A mágia nem megüthető, nem megszorongatható és nem lehet keresztben lenyelni sem.

Eric a vérgőzös homály mögött, ami tekintetén ült, megpillantott elszaladni egy fehér nyuszikát a bokrok közt. Rájött, hogy megint dübörög a talaj a léptei alatt, ezért megállt. Sójajtott egy nagyot, hogy kitisztuljon a feje, mire egy madárcsapat ijedten röppent fel az egyik szomszédos fáról. Eric tudta, hogy csak egy dolog vezetheti le a feszültséget. Térdre ereszkedett, majd megtámasztotta magát két hatalmas lapátenyerén és kinyomott egy fekvőtámaszt. Majd még egyet.

A mozgás megnyugtatta. Gyerekkora óta edzésben volt, és ingerlékeny lett valahányszor túl sokáig kellett nyugton maradnia. Nem csak ülni nem tudott egy helyben, ugyanabban a városban sem tudott megmaradni sokáig. Hajtotta a vére, ahogy az anyja fogalmazott, mikor először találtak rá háromnapnyi kódorgás után.

Eric az ötvenedik fekvőtámasz után kezdte érezni a mozgás jótékony hatását, bár hozzá kell tennünk, hogy nem számolta, hányadiknál jár. Méltóságán alulinak találta volna olyan pitániér kérdésekkel foglalkozni, hogy többet tud-e kinyomni másoknál. Egyszerűen csak elkezdte, és addig csinálta, amíg ellenfele össze nem roskadt. Egyes rosszmájú alakok szerint azért, mert Eric nem tudott volna addig elszámolni, ahány fekvőtámaszt ki tudott nyomni.

Fejében egyre csak Amélie királylány dekoltázsa és a varázsló ronda, gusztustalan kötornyának látványa váltották egymást. Nem menthetem meg, gondolta Eric, ahogy karizma pattanásig feszült. Nem tudom megmenteni, gondolta Eric, ahogy fedetlen mellkasán a karcos bőr a hideg, nedves földhöz ért. Nem én fogom megmenteni, gondolta Eric, és teste remegni kezdett.

Akkor hagyta csak abba az edzést, amikor megéhezett. Becsörtetett az erdőbe és elbódult, akár egy bika. Harci kiáltása nyomán felbőszült minden élőlény, akinek a dobhártyáját érte a hang. Nem kellett soká várnia az ízületeket pattogtatva ujjain, mire megjelent egy dühös vadkan. Eric nem sokkal később apró tábornász mellett üldögélve pirította a vadcombot. Türelmetlen volt, ezért szokás szerint megette, mikor kívül már ropogós piros volt, bár a csontokról úgy kellett fogaival letépnie a rózsaszín húst.

Nem hagyta nyugodni Amélie gondolata, és egy hirtelen elhatározásra (sok hirtelen elhatározása volt, Ericnek a megfontoltság és az időpazarlás olyan volt, akár két tojás) félbehagyta vacsoráját, eltaposta a tüzet meztelen lábával és a varázsló tornya felé indult.

Azt nem tudta, mit akar ott csinálni és nem is érdekelte, csak oda akart menni. Eszébe jutott, hogy a sárkányt is így győzte le annak idején. Nem tudta, hogyan fogja csinálni, egyszerűen csak adta magát a helyzet. Majd most is adja.

Teljesen besötétedett, mire Eric a torony közelbe ért. A torony egyszerű volt, nagy kőtéglából épült, melyeken folyondár (vagy más zöld gaz, Ericet nem érdekelte a neve) kúszott fel az ablakok mentén. A torony egy tisztás közepén állt, így jól látható volt a mágikus aura, ami lilán derengve vette körbe az építményt.

Eric megállt az aura előtt, fancsali arccal megszagolta, majd felnézett a legfelső ablakra, ami mellett a távolban ott lebegett a hold fogyatkozó, fehér képe.

Nem történt semmi.

Eric értetlenül állt. Most kellene rájönnie, hogyan fogja mégis megmenteni Amélie királylányt, de nem még mindig nem tudta. Talán csak várnia kell még, gondolta, és bámulta egy kicsit a holdat. A szél hűvösen kerülgette őt, a távolban békák kuruttyoltak és valahonnan virágillat lebbent át a tisztáson. Ericnek nem jutott eszébe semmi.

Hát mi haszna barbárnak lenni, ha nem kaphatja meg, amit akar, villant át éles elméjén a kérdés és már megint mérges volt. Ő nem szokott tehetetlen lenni! Aki tehetetlen, az gyenge! Eric beleboksolt az aurába, ami megremegett, mint a tó, amibe kavicsot dobunk.

A remegés pedig előcsalt egy aranyhajú, dús szempillájú arcot a felső ablakba.

– Amélie! – szakadt fel a kiáltás Eric torkából, amit az erdő túlsó végén is tisztán lehetett hallani.

– Eric, barátom! – A királylány előhúzta zsebkendőjét dekoltázásából és elérzékenyülve szája elé tartotta. – Nem is tudtam, hogy a városban vagy, minő meglepetés! Legyőzted hát a Disznókirályt, akiről oly sokat meséltél? Kiverted a fogát, hogy szíjon a nyakadban hordhasd? Olyan messze vagy, nem látom, hogy viseled-e...

Eric elérzékenyült, hogy a királylány emlékezett arra, amikor a céljairól beszélt. Érzelmek átvették az irányítást értelmé felett és válaszképp felhördült:

– Megmentelek!

Amélie kuncogott és meglibbentette a zsebkendőt. Sötétben is aranyló tincsei ruganyosan kanyarodtak kerek arca elé.

– Eric, barátom, hallgass ide, nincs miért engem megmenteni. A legjobb helyen vagyok, ahol csak lehetek. Bízhatom benned, mert régóta ismerjük egymást, mondok hát neked egy titkot! Tudod, a varázsló nem csak a testemet tartja fogva, hanem a szívemet is! – Amélie rebegő szempillái elé emelte a zsebkendőt zavarában.

Eric érezte, hogy most valami olyasmi történt, amire nem számított. Visszagondolt arra, amikor a sárkánynál járt, de az milyen volt. Ott váratlanul egy megoldás jött vele szembe. A mostani közel sem volt egy megoldáshoz. Üresség volt, egy nagy, fekete, cikornyás tintakérdőjel rajza elméjének tiszta pergamenjén.

Hogy csinálja hát azt, amiben jó? Hogyan fordítsa Amélie királylány szolgálatába erejét és tehetségét? Hiszen ez az élete. Minek élni enélkül?

Eric gondolatai nagyon hangosak voltak, de ösztönei felzavarták válságából és a háta mögötti nesz felé fordították robosztus testét.

A páncélos alak, aki lovon léptetett ki az erdőből, hosszú dardat tartott egyik kezében, a másikkal pedig a nyakában lógó, mágia ellen védő talizánt markolta.

A láttára Eric előtt kitisztult a köd. Tudta már, hogy mit fog csinálni. A megoldás valóban jött, csak nem úgy, ahogy számított rá. Megpróbálta ismét eszébe vésni, hogy a megoldás sosem olyan formában érkezik, ahogy ő számított rá.

Megvetette lábát, harci kiáltásra nyitotta száját és felkészült rá, hogy élete árán is megvédje a betolakodóktól a varázsló tornyát és a benne burjánzó szerelmet.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi két évben úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot. Eképpen a tizedik és tizenegyedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, és Az utolsó döntés címmel.

Tavaly októberben jelentettük meg szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Mortelhun

Spenótos penne lazaccal

Molly és az édesanyja a szokásos időben, délután négy óra felé léptek ki az óvoda kapuján a szemerkélő esőben. Susanne, az anyuka, fázósan húzta össze magán az igen drága Gucci kabátot, miközben rágyújtott egy cigarettára.

– Anya! Vedd meg nekem a Barbis legót! – Molly hangja követelőző volt és furcsán magas.

Az anyja egy futó pillantást vetette a gyermekre és megrázta a fejét.

– Kislányom, ezt már egyszer megbeszéltünk, ez nem így működik, te is tudod.

– Ha nem veszed meg, elmondalak apának! – A kislány hangja remegett az elfojtott indulatoktól.

A nő mélyet sóhajtott, és némán megrázta a fejét. Szomorúan nézett a limuzin felé, amellyel érkezett. A sofőr feszesen állt mellette és az aszfaltot nézte.

– Gyere – szólt oda a kislánynak –, menjünk haza, fáradt vagyok!

Gyengéden megfogta a kislány kezét, de az dühösen rántotta ki az anyja tenyeréből.

– Mit nem értesz azon, amit kértem? Vedd meg azt a kibaszott legót, de most!!!

Molly hangja egészen elvékonyodott, de mellette erőteljessé is vált, ahogy az anyjára igyekezett ráparancsolni.

A nő ismét sóhajtott.

– Molly, kicsikém, mindent a maga idejében. Meg fogod kapni. Közel a születnapod. Addig is mit szólnál, ha elmennénk sütitni egyet? – próbált nyugodt maradni, és ismét megpróbálta megfogni a kislánya kezét.

Molly erre egészen elképesztően reagált. Elkapta az anyja karját, és teljes erőből beleharapott a kézfejébe. Susanne összeszorította a száját, hogy ne sikoltson fel a fájdalomtól. Visszarántotta a kezét, amelyből bőségesen patakzott a vér. Döbbenet nézett a lányára. Megállt körülöttük az élet, megannyi anyuka és apuka a gyermekével elképedve nézte a történéseket. Csend lett. Anya és lánya csendben szemlélték egymást, az egyikük kihívóan, míg a másikuk fájdalommal és szomorúsággal.

– Lője le!

Susanne megdöbbenve kapta fel a fejét és nézett körbe. Bár látta az őket bámuló emberek arcát, nem tudta felfedezni, hogy ezt ki is mondhatta.

– Lője le! – ismételte meg a hang a tömegből.

Most már látta, hogy ki is az. Egy idősebb dadus volt a Kakaó csoportból.

– Így van! – kiabálta oda egy anyuka. – Le kell lőni az ilyen engedetlen gyermekeket! Abból legalább tanul a többi is.

Susanne körül megpördült a világ, szája kiszáradt és szédülni kezdett.

– Büntesd meg, drágám, golyót neki! – lépett oda hozzá az egyik kedves barátnője, akinek a kislánya ugyancsak abba az oviba járt.

Egy apuka hátulról gyengéden megfogta a vállát, és egy pisztolyt csúsztatott a kezébe. Megnyugtatóan hűvös volt a markolata. Susanne a kislányára nézett. Molly szemében már nem volt düh, vagy harag. Falfehéren állt, szája remegett, de immár a félelemtől és nem az indulattól.

– Anya...

– Sssss, kislányom, nem kell beszélned. Ez az egyetlen helyes megoldás. Nekem és apádnak erre nincs időnk. Ebben a felgyorsult világban még veled is bajlódni... nem. Sajnálom, kicsim, meg kell értsd... én megpróbáltam sokadszorra is, de nem... nem megy.

A kislány futásnak eredt, ám egy apuka kirakta elé a lábát, és hatalmasat esett a betonon. Susanne lassan mögé sétált:

– Ne nézz ide, kicsim!

Susanne fáradtan rogyott le a padlóra, miután becsukta a kis házi krematórium ajtaját. Felsóhajtott. Tekintete előbb a mellette heverő, kis, fekete, cipzáras zsákra tévedt, majd a sarokban egymásra dobált másik féltucat zsákot nézte egy darabig.

Rágyújtott. Hátát a hideg falnak vetette, lábait kinyújtotta, és nagyot húzott a mellette heverő vodkásüvegből. Csendben hallgatta a tűz tombolását a szerkezetben. Elővette a kis kézi konzolját, megnyitotta a blogját és ennyit írt bele:

„Kedves világ! Ma hetedszerre is rá kellett jönnöm, nem vagyok anyának való. Remélem, Molly, Pete, Charlie, Vera, Anna, Kirk és Francis megbocsájtják ezt nekem. Ám ha valami finomat ennél, nálam spenótos penne fog készülni lazaccal, hozzá könnyed fehérborot fogunk fogyasztani. A főzést este hétkor kezdem egy élő adás keretein belül, ha van kedved, csatlakozz!”

**Olvasnál valami olyat, ami horror,
de mégis szellemesen szórakoztató?**

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis neked szól!**

**A két kötetes antológia ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Josh Ogren

A szent küldetés

Ubul testvér álmot látott. Álmában egy ősi kolostor kertjében volt. Álmélkodva vette észre, hogy épp egy repedt locsolókannára próbál vitézkötést csomózni. A nap lassacskán már delelőn járhatott, mert Ubul testvér tulajdonképpen járatlan volt a vitézkötések locsolókannákra történő csomózásában. Sem ő, sem a kötés nem vitézkedett eléggé, így a kanna továbbra is kötetlen maradt. A serény, ám áldatlan munkálkodás közepette hirtelen elsötétült az ég. A felhők közül aranyló ragyogással ereszkedett le Gábiel arkangyal, és már a felhők közötti ereszkedés közben így szólt hozzá.

– Figyelünk már egy ideje Odafentről, jámbor testvér. Tulajdonképp mely dolog az, amiben oly serényen foglalatosskodál?

Ubul zavarában saját ujjára hurkolta a masnit.

– A Szentlélek sugallatára enyhet adó kötéssel óhajtam illetni eme sokat szenvedett locsolókannát – válaszolta illő alázattal.

Az Arkangyal csak a fejét csóválta.

Kis ideig semmi egyéb nem történt.

Ubul zavartan csomózgatott, Gábiel csóválta.

Gábiel csóválta, Ubul zavartan csomózgatott.

Az Arkangyal unta meg előbb.

– Sehogyan sem megyen ez tenéked, te testvér.

– Hát ez bizony nem.

– Bizony mondom néked én is. Ez nem.

Ubul dermedt áhítattól túlfeszített gatyamadzagja ekkor feladta a további küzdelmet a fennmaradásért, és idegesen elpatlant. Gábiel teljes pompájában csodálhatta meg a szerzetes reverendája alól lassan bokára rogyó, sokat tapasztalt, foltos klottnadrágot. Az Arkangyal tulajdonképpen az Úr üzenetét hozta volna el Ubulnak, ám a látványtól hirtelen kedveszegetté vált, és gyors hozsannázás kíséretében eltűnt.

Ubul nem akart egy lecsúszott gatyában álldogálva egy összecsomózott, repedt locsolókannával egyedül maradni, ezért inkább felriadt álmából.

Valamivel később még a hajnali áhítat közben is álma jelentésén tűnődött. Szórakozottan hallgatta Félix atya álmos motyogását Mária magasztalásáról és az angyali üdvözléről, amiből pár órája ő maga külön is részesített. Mivel a vitézkötést már régóta utálta, és ki nem állhatta a repedt locsolókannákat sem, senkivel nem osztotta meg, mi történt vele.

Egészen délig egyedül hurcolta súlyos terhét.

Ebéd után szunyókált kicsit, hátha Gábiel mégis meggondolja magát és visszatér.

Nem tért.

Ébredés után Ubul kénytelen volt önmagától jobb belátásra térni, és kihallgatást két Zebulon apáttól. A rendfőnök kegyesen fogadta, figyelmesen végighallgatta, majd szent révületbe esett, és aznap már nem is szólt senkihez.

Igaz, másnap és később sem.

Zebulon apátot nemrég rendelték át a kolostorba a trappistáktól, bőbeszédűségi kicsapongás vétsége miatt. Nyolcévnyi hallgatás után felkiáltott, mikor véletlenül ujjára csapott egy kalapáccsal.

Negyednapra, az esti mise végeztével Ubul levelet talált az ágyán.

A Rend védőszentje, Szent Ozmózis nyomására az apát úgy határozott, hogy Ubulnak ígét kell hirdetnie az egyszerű nép között, egyben szent küldetést is kap. Az Úr dicsőségére el kell sajátítania a helyes vitézkötés tudományát. Kegyes útján kísérje

a rendfőnök és minden szentek áldása, másnap meg ne lássák a reggelinél, ámen.

Ubul lelkét szeretet, hitbuzgalom és a vitézkötéssel szembeni végtelen undor töltötte el. Hamar le is feküdt, hogy másnap jó korán indulhasson a nép közé.

Hajnal előtt ébredt. A testvérek még celláikban aludták az igazak álmát, így Ubul küldetésén merengve egymaga kóborolt a hideg és sötét folyosókon. Szíve áhítattal volt tele, gyomra a konyhából összeszedett vacsoramaradékkal.

Koromsötétben hagyta el a kolostort, és megindult az erdőn át, a keskeny ösvényen.

A nép közé vezető út első öt méterén átesett egy kukán.

További négy perc múlva térdig süppedt egy éjjel odacsempézt sít-halomba. Káromkodott, amiért azonnal öt hiszekegy penitenciát szabott ki magára, amitől újra káromkodott, így még ötöt elmondott.

Mindezek végeztével bűnbocsánatért könyörgött Szent Ozmózishez, és kérte, mutassa meg számára a helyes utat.

Szent Ozmózis kegyesen meghallgatta könyörgéseit. Hullócsillag villant át az égen, és a jámbor testvér hálás szívvel indult meg nyomában.

A szent ilyen korai órán még valószínűleg figyelmetlen lehetett, mert a szerzetes számára egyenesen a bozótosba vezető utat jelölte ki.

Ubul az útmutatásnak megfelelően rendületlenül tört előre a nép közé. A kökénybokrok, csalán és aljnövényzet között haladva lelkében béke, szeme előtt a szent küldetés lebegett.

Emiatt nem vette időben észre azt a gyanútlanul alvó vaddisznót, amire rálépett. Az felugorva vadul belegabalyodott egy csipkebokorba, Ubul pedig menekülőre fogta a dolgot. Mindketten serény csörtetésbe fogtak az erdő szélén lévő buszmegálló felé.

Szent Ozmózis elröstellhette magát, mert pártfogoltja mellé állt. A disznó ismert egy rövidebb utat, és hamarabb leért. A nagy lendülettel viszont majdnem belerohant az éppen beálló buszba. Vészfékezett, majd méltatlankodva megfordult és visszaballagott a vackára.

Ubul később érkezve szintén elkerülte a közvetlen ütközést. Egy ideig dörömbölt a már bezáródott ajtón, majd a pirkadatba vesző vaddisznó után nézve felcihelődött a járműre, miközben a busz nagy rándulással már meg is indult célja felé.

Ubul kicsivel később meg akarta kérdezni a buszvezetőt, most ők tulajdonképpen hová is mennek. A jámbor szerzetes megtapasztalta, hogy Isten útjai mennyire kifürkészhetetlenek, a sofőr ugyanis semmit nem hallott a mellette harsogó rádiótól.

Ubul nem akarta túloldibálni a Suttym Rádió Nedöggöj című igen humoros reggeli műsorát. Megpróbálta ugyan, de nem sikerült. A dobálódzó fedélzeten átkapaszkodva elért a busz hátuljában összezsúfolódott maroknyi utastárs közé. A jó pár diákot, anyukát, anyókat és álmos munkást elnézve azonnal fedelte megpróbáltatásait, és szívét melegség töltötte el.

Küldetése, im, beteljesedett – itt a nép.

A felkelő nap első fényeinél boldog mosollyal kezdett bele Szent Ozmózis életének és tanításainak hirdetésébe, az Úr feltétlen dicsőségére.

Az Úr feltétlen dicsősége kerek nyolc másodpercig tartott. Ekkor a nép közbeszólt.

– Fogja már be a pofáját, nem hallom magától a híreket!

– Maga tényleg hallgatja ezt a szart? Nagy egy paraszt lehet, hallja-e?

– Hallgatnám, de most már magától se lehet. Egyébként paraszt az öregapja.

– Csend legyen már! Mit mondtak?

– Valami buzivagyewazze sztyeppehuszárok ellentüntetését akartak valami ellen, de valamitől forrón fogadták őket, és leégtek, utána meg meggyújtották a...

– Leégtek? Télen?

– De kérem, szeretett testvéreim...

– Kussojjááá!

– Leszáll a következőnél, fiatalember?

– Nem, még repkedek egy kicsit...

– Micsoda egy szemtelen... bezzeg az én...

– JéézusMarischka, neee! Mindjárt rázendít a múmia!

– Na de, testvérem, az Úr szent nevét...

– Már csak ez hiányzott ide...

– Lebegjen előttem Szent Ozmózis vértanúsága, aki...

– Hé! Nyomd már meg azt a gombot, ez a hülye a végén még meg se fog állni!

Az öregasszony huzigálás kézikocsijával már rég az ajtóig verekedte magát, és elfoglalt őrhelyén úgy állt, mint a pompeji katona. Most diadalmasan mutogatta, hogy ő már régen jelzett. Erre megnyugodtak.

– Anyu! Mit mondott a bácsi? Szent micsoda?

– Ne is figyelj rá, Fülöpke, biztos valami bolond. Manapság lassan már más sincs.

– Mondd, bácsi, te egy bolond vagy?

– Gyermekeim, én Ubul atya vagyok...

– Nem bolond ez, hanem részeg. Fúj, disznó, ilyen korán reggel se bírja megállni?

– Na de, testvérem...

– Testvéred teneked a lipicai csődör!

– Hihhi... ennek? Na, azt nem hinném...

– Nem szégyelli magát, maga szégyentelen fruska?

– Akkor mi van? Most akkor összeverték őket?

– Mindjárt magát fogják, ha nem fogja be végre a pofáját!

A busz egy hatalmas kátyúba futva nagyot dobott a hátsó felén. A matróna hihetetlen reflexszel polipként rátapadt a korlátra, de huzigálás kocsija nagy ívben elrepült. Páran természetesen rögtön elfordultak, a többiek vigyorogva nézték, ahogy Ubul testvér a továbbra is epilepsziás rohamban szenvedő járműben akrobata mutatványokkal igyekszik begyűjteni a kézikocsit. Amikor végre odaadta a mamának, az dühödt bizalmatlansággal meredt rá.

– Remélem, nem szedett ki közben valamit belőle!

– De hát, néni, én szerzetes vagyok!

– Néni? Még jó, hogy nem nyanya! Micsoda egy szemtelen! Miféle egy szerzetes maga, mi? Menne inkább dolgozni!

A busz szerzetlenül döcögött előre, a vidám társalgás rendületlenül folytatódott.

Persze, minden jónak vége szakad egyszer. Végre rákanyarodtak a rézkovácsfalvai állomásra, ahol körjárat lévén a busz majd egyszer visszaindul oda, ahonnan jött. A maradék lekászálódó utazóközönség elégedetten nyugtázta, hogy tél derekán milyen jól esik egy kis papramorgó.

A sofőr bezárta az ajtókat és a járó motor duruzsolását hallgatva kényelmesen ráfeküdt a kormányra. A szemközti fák alatt két kutya a hidegre való tekintettel gyorsított ütemben üzekedett. Egy közeli szemetes tetejéről avas popkornat rágicsáló patkány szurkolt nekik. A járdaszegély mellett félzacskónyi keksz búslakodott, odébb két eldobott nylonzacskót és egy üres sörösdobozt gurigált a szél. Egy tábla mindenkivel közölte, hogy a megálló öt méteres körzetében tilos a dohányzás, bár a szöveget nem volt könnyű elolvasni, mert az utasok ezen szokták elnyomni a csikket.

Ubul testvér csüggedten nézett körbe, de a nép már rég elsiegett a dolgára.

A szerzetes úgy döntött, a nép után megy.

Találomra elindult az egyik utcán. Távolság kis szatócüszlet kirakatán csillant meg a fény. Ubul amúgy is megéhezett már, így a bolt felé vette az irányt.

Pár lépés után meglátta, hogy az úttesten óriási olajos folt éktelenkedik. Fejét csóválva körbenézett, majd egy ablak mellett meglátott egy falnak támasztott seprűt. Elvette, és a fák alól némi földet rugdosott a foltra, majd addig csutakolta, míg a sár nagyjából felitta a gázolajat. Rendet rakva elégedetten támasztotta vissza a bűzlő seprűt, majd tovább sétált a bolt felé.

Bent vett két kiflit, majd szent küldetésének megfelelően megkérdezte, van-e itt valahol vitézkötés készítő. Az eladó tikmánygödrösi ingázó volt, így a bolton és a buszmegálló kívül sajnos nem ismer itt semmit. Belemelegedtek a társalgásba. A szerzetes a vitézkötésekről és gyerekkora legrosszabb jelmez-bálgáról mesélt, majd ígét is próbált hirdetni, mire kizavarták.

Ubul testvér kiflijeit majszolgatva ismét elindult az ismeretlenbe.

A következő sarkon befordulva meglátott egy biciklijét toló idősebb bácsit, akit rögtön meg is szólított.

– Adjon Isten, öregapám!

– Magának is. Én nem öregapám vagyok, az én nevem Pista bácsi.

– Az enyém pedig Ubul atya.

– Nem láttam még erre felé, mi járatban van?

– A jó vitézkötés készítését szeretném megtanulni. Nem ismer itt valakit, aki ért hozzá?

– Már hogyanne ismernék! Nem messze innen lakik a Borcsa néne, ő készíti messze földön a legjobb vitézkötéseket.

– Ó, Szent Ozmózis, hát mégsem hagyta el engem! Mondja, kedves Pista bácsi, nem mutatna be annak a Borcsa nénének?

Egy nagy durranásra hirtelen mindketten felkapták a fejüket. Pár pillanat múlva egy rángatózó seprűn egy éktelenül káromkodó vén banya közeledett, majd repült el a fejük felett.

Ubul testvér arcából kifutott a vér, keresztet vetett és tátott szájjal bámult a lángoló végű, füstöt pöfögve távolodó seprű után.

Pista bácsi beleszimatolt a levegőbe.

– Ejnye, ez a Borcsa néne, hogy soha nem képes rendben tartani a seprűjét!

– Ő lenne az, akit a vitézkötésre mondott?

– Ő hát!

– De... látta ezt maga, Pista bácsi? Ez a vénasszony egy seprűn repült!

– Persze, hogy láttam! Mégis mi más on utazna egy boszorkány?

Ubul testvér egyre fehérebb lett. Megrendülve kérdezte.

– Egy...boszorkány?

– Az hát! Egészen megszoktuk már őket. Élnek erre felé páran, de nincs velük sok baj. Viszont ez a Borcsa néne, hogy mit művel azzal a szegény seprűvel?

Ubul elhaló hangon vallotta be, hogy valószínűleg ő tehet a dologról, mert nemrég gázolaj foltot söpört fel az úttestről.

Pista bácsi enyhe rosszállással dorgálta.

– Látja, testvér úr, nem szabad ám csak úgy ütre-nyakra idegen seprűkkel sepregetni! A végén még baleset is lehet a dologból. Szegény Borcsa néne most mehet vissza a szervizbe, pedig alig egy hónapja csináltatott új műszaki vizsgát.

– Én ilyesmire álmomban se gondoltam...

– Hát legközelebb majd legyen óvatosabb! Látja, most már nem lenne jó ötlet előjönni a vitézkötésekkel. Na, viszontlátásra, megyek, hátha maradt még pár kifli a boltban.

– Kérem, Pista bácsi, mondja majd meg neki, hogy végtelenül sajnálom... az Úr áldását kérem majd rá!

– Egy boszorkányra? Micsoda egy ötlet! – Azzal Pista bácsi a fejét csóválva elbiciklizett a bolt felé.

Ubul testvér teljesen összezavarodott.

Földhöz vágta a kiflicsücsköt és káromkodott egyet, ám azonnal húsz hiszekegyet rótt ki magára penitenciaként, ami miatt ismét káromkodott. Ez jó fél percig folytatódott. A százhuszadik kirótt hiszekegynél végre észbe kapott, és csüggedten elindult a buszmegálló felé.

A busz természetesen már elment, az esetleges következő járatról az égvilágon semmi nem tájékoztatott.

Ubul már csak legyintett és elindult gyalog az országút felé.

Hosszú-hosszú ideig a kirótt, és menet közben egyre csak szaporodó penitenciáit mormogta. Csüggedtsége lassan haraggá, majd a rengeteg hiszekegy miatt végül konok önsajnálattá változott.

Késő estére ért el a kolostorba vezető ösvény buszmegállójáig.

A sötétségben az ösvénnyel sem foglalkozva ismét átcsörtetett a bozótoson, régi ismerősként ráfordult a mogorva, depressziós szerzetes látványától rémülten hátrább húzódó vaddisznóra,

átgázolt a sitthalmon, belerúgott a felborult kukába és dünnögve beoldalgott a kolostor kapuján.

Természetesen már mindenki aludt, így ismét egyedül kóborolt a hideg és sötét folyosókon. A konyhából elhozott némi vacsoramaradékkal a kezében visszaóvakodott a cellájába, és lefeküdt.

Micsoda egy nap! A népnek legfeljebb, ha ígékötőket tudott hirdetni, látott egy igazi boszorkányt és a vitézkötések tudományának elsajátításáról a történetek után szó sem lehetett.

A szent küldetés totális kudarccal végződött, amit csak jelentéktelen módon enyhített a tény, hogy végtére is tönkretett egy boszorkányseprűt, bár azt is csak véletlenül.

Hirtelen eszébe jutott álma Gábiel Arkangyal jelenésével – és már elaludni sem mert. Elcsigázva nyögött fel.

– Szent Ozmózis, segíts meg! Hát mit fog szólni ehhez másnap Zebulon apát?

Norton

A nép egyszerű gyermeke

Júlia, a hirtelenszőke hajú riporternő, egy vérbeli újságírónak tartotta magát, éppen ezért nagyon szerette a spontán jeleneteket – az úgynevezett meglepetésriportok voltak a kedvencei.

Olyan nő volt, aki imádott szerepelni, főleg akkor, ha nem egy rideg stúdió volt a környezet, hanem például a nyílt utca.

Diszkrétén sminkelt arca a kamerába nézett, miközben kényelmes léptekkel egy széles utcán haladt több tucatnyi fotós társaságában.

Az operatőr profi lehetett, mert remekül követte a mozgását a filmfelvétel; semmi kézremegés, vagy nem odaillő mozdulat.

– A képviselő Úr nemrég érkezett vissza az EU parlamentből, egy három napig tartó, maratoni tárgyalásból – hadarta Júlia, miközben hátrasimította a haját. – Tudni kell erről a tárgyalásról, hogy igazán kemény és embert próbáló volt. Nem volt luxus-szálló, nem voltak Michelin-csillagos séfek, nem volt kényelmes ágyikó, nem voltak testőrök, csak a hosszadalmas tárgyalás, amit csupán a legkeményebbek bírtak ki. Szerencsére hazánk nagy államférfija a fél életét edzőtermekben töltötte, így kibírta a kegyetlen megpróbáltatást. Levezetésekképpen még két másfél mázsás, eltunyult ellenzéki politikus is felkapott, mint a léggömböt, így a fizikai erőfölényével győzte meg őket, hogy Vele nem lehet kukoricázni. De megérkeztünk, ez az Ő háza! Itt pihen ki a fáradalmait. Mi történik most?! – kiáltotta ekkor meglepett hangon.

A kastély ajtaja kinyílt, és egy öltönyös-nyakkendőös úriember lépett ki az ajtón a kezében egy szemetesvödörrel.

– Úristen! – kiáltotta Júlia. – Most olyan szerencsénk van, hogy megfigyelhetjük hazánk nagy fiát, ahogy a hétköznapi emberek életét éli!

A spontán esemény nagy örömet váltott ki a körülbelül harminc fotósból, és rögtön fényképezni kezdtek az öltönyös urat, aki egy pillanatra meglepődött a nem várt fejleményen, de aztán, jó politikushoz méltóan, hamar feltalálta magát.

Megemelte a kezében lévő szemetesvödört, mire óriási üdvölgzés harsant és vakuk villantak. A politikus pózolt az egybegyűlteknél, aztán a másik kezével is megemelte a vödört ezúttal a bal oldalon. Újabb örömjongás harsant, miközben a vakuk szinte megállás nélkül villogtak.

– Éljen! – kiáltotta elragadtatva Júlia, akit többször is az „év riportere” választottak. – Nem is hittem volna, hogy ekkora

nagy szerencse ér bennünket! Most végigkövethetjük, ahogy a képviselőnk kidobja a szemetet!

A politikus széles mosollyal egy kicsit még ünnepeltette magát, aztán egy lezser mozdulattal a lezárt szemeteskuka tetejére szórta a vödörnek a tartalmát.

Dermedt csend lett, amit csak a vakuk egyre ritkuló villogása tört meg néha, aztán zavart krákogás hallatszott.

– Hadvezéj új! – kiáltotta ekkor kissé selypítve egy öt éves forma kisgyerek. – A kuka tetejét ejőször fel szokták nyitni!

– A gyereksimogató jelenetet majd később vesszük fel! – vágott közbe türelmetlenül a politikus. – Nincs nekem erre időm!

– Nem szívesen szólok bele... – lépett elő zavartan egy negyven év körüli, szakállas férfi. – De hogy is mondjam... a gyerekek ezúttal igaza van.

– Igaza van? – nézett rá a politikus, amitől megfagyott az ereiben a vér.

– Nos... rosszul fogalmaztam. Nincs igaza, de talán ha a kuka fedelét előbb felhajtáná... és úgy dobna bele a szemetet, akkor esetleg az jobban tetszene a nézőknek... talán jobban.

– Úgy?!

A politikus elgondolkodott.

– Újravesszük az egész jelenetet! – kiáltotta végül, mire négy fullajtár rögvést összeszedte a szemetet és visszahelyezte a vödörbe.

– Fáradjon a kastélyába... mi előlről kezdjük!

A társaság visszasétált az utca elejére, és némi ruhaigazgatás után ismét elindult.

– A nép egyszerű gyermeke, csapó kettő! – kiáltotta valaki.

Júlia elmosolyodott és a kamerába nézett.

– A képviselő Úr nemrég érkezett vissza egy három napig tartó, maratoni tárgyalásból, amit az EU parlamentben küzdött végig – hadarta a nő együttérző hangon. – Tudni kell erről a tárgyalásról, hogy igazán kemény és embert próbáló volt. Nem volt más, csak a munka és munka, amit csupán a legedzettebbek bírtak ki. A gonosz szervezők egyszerűen rázárták a vasajtót a képviselőkre, körbehegesztették, és közölték velük, hogy amíg meg nem állapodnak, addig se ki, se be! Nem volt pihenés, nem volt étel, csak némi penészes, száraz kenyeret és csapvizet hagytak ott nekik. Még vizelni is csak műanyag flakonokba tudtak. Szerencsére hazánk képviselője a fittségével múlta felül az eltunyult... de mi történik?! – kiáltotta ekkor váratlanul. – Kinyílt a ház ajtaja!

A politikus újra kilépett a villájából, és kissé hunyorogva tűrte, ahogy fotózzák.

– Helló, Bodri! – köszönt először a barátságos puli kutyájának, ami véletlenül tényleg akkor jött elő az óljából, aztán megemelte a szemetesvödröt jobbra, majd balra, miközben a vakuk szorgalmasan villogtak.

– Igazi magyar kutya! – lelkesedett valaki.

Az öltönyös ekkor elégedetten döntötte meg a vödröt... majd észbe kapott, és felhajtotta a szemeteskuka tetejét. Láthatóan tetszett neki ez a mozdulat, mert játékosan visszazárta, majd újra kinyitotta a kukát. Ezt a mozdulatot még többször megismételte.

Az elragadtatott hangok egyre erősödtek.

A politikus ismét megemelte a vödröt és pózolt vele... aztán úgy, ahogy az isten megadta, belevágta a vödröt a kukába. Mosolyogva indult a villája felé, amikor észbe kapott.

– Ja, igen!

Azzal visszafordult, és lezárta a kuka tetejét.

– Dandátabornok főnök új! – kiáltotta a selypítő kisgyerek.
– A vödjöt nem szokták a kukába dobni!

Az öltönyös dühösen nézett rá.

– Miért nem?

– Hogy is mondjam, Uram... – lépett elő ekkor megint a szakállas férfi. – A vödröt többször is fel szokták használni. Bár az életszínvonalunk szinte a legjobb a világon, mégsem engedheti meg magának mindenki, hogy minden egyes szemét kidobáskor új vödröt vásároljon. A nézőknek talán jobban tetszene, ha...

– Maga mindig csak kukacskodik! Ezért kapja a sokmilliósi fizetését?!

A szakállas elsápadt, mire a jóindulatú államférfi láthatóan megsajnálta.

– Jól van, kezdjük előlről!

A politikus valóban kitartó volt. Ez abból is látszott, hogy a harmincnyolcadik felvétel után már minden tökéletes volt: a puli kutya, a szemétkidobás, a gyereksimogatás és minden. A maratoni forgatásnak meg is lett az eredménye, mert Bözsi néninek könnybe lábadt a szeme, amikor a műsort végignézte a tévében.

Josh Ogren

Ubul atya és a nagymosás

Egy szép, nyári délutánon Ubul atya reverendát mosott a hátsó kertben.

Az ég hirtelen dördült egyet. Ubul atya úgy megijedt, hogy még a szappan is kipluttyant a markából. Utána kapva fellökte a hokedlit, a lavór egész tartalma pedig félig mosott reverendástól ráömlött a rajta lévő váltás csuhájára.

Szerzeteshez igen illetlen módon, ám mély átéléssel emlegette mindazokat, akiknek szülőanyja a Szaharában folytatott kisipari tevékenységet, majd rémülten körbenézett, hallhatta-e valaki. Gyorsan ledarált tíz hiszekegyet penitenciaként és megkereste a szappant.

Ubul atya immár két reverendát mosott.

Csendesen feltámadt a szél, a nekivetkőzött Ubul borzongani kezdett. Egyre tempósabban gyömköszölte a mosandókat, majd teregetni akart, ám nehezen boldogult a vizes csuhákkal. A szélben lengedező göncök egymásba akadtak, alig lehetett őket a kötélre csipeszezni.

A serény munkálkodás közben észre sem vette, hogy hirtelen elsötétült az ég. A felhők közül aranyló ragyogással ereszkedett lefelé Gábiel Arkangyal, ám a felhők közüli ereszkedés hirtelen megszakadt.

Ubul épp a csuhák szélét rángatta a szárítókötélnél, mikor a madzag hangos reccsenéssel pattant el foltozott, öreg klottgatyájában. A mennyei fény pompásan bevilágította a bokára csúszott gatyában pipiskedő, reverendákkal hadakozó Ubult.

Az Arkangyal döbbenet bámulta az elé táruló látványt. Ez nem lehet igaz... Micsoda egy perverz! Ez állandóan ezt csinálja?

Úgy döntött, hogy ilyen körülmények között mégsem lehet átadni az Úr üzenetét. Fejcsóválva visszafordult és egy villanással eltűnt.

Az ég kitisztult, a szél is enyhe szellővé szelődött.

Ubul testvér végre végzett. Ellenőrizte, tartanak-e a csipeszek, majd gyorsan körbenézett, nem látta-e meg valaki, de senki nem volt a környéken. Az atya megkönnyebbülve sóhajtott, hálát adott az Úrnak és Szent Ozmózisnak, valahogy magára ráncigálta a klottot, majd elindult a cellájába új gatyamadzagot keresni.

Míndeközben Odafent Szent Ozmózis és Gábiel Arkangyal ketten kétfelől püfölték az Úr hátát, aki a történetek utáni széles jókedvében félrenyelte a mannát...

Lidércfény

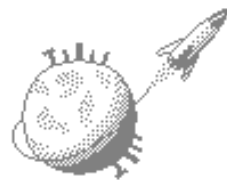
Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Ebenezer

Kidoshenshi 4/2.

5.

A Shiromaya-hegyhez legközelebbi, toronymagas falakkal körülvett, és a hadsereg által felügyelt védett város, Hiroshima volt, ami azt jelentette, hogy Kinetsu hadnagy kora délután már leszállt az Új-Tokióból indult mágnesvasútról, hogy elegendő yen fejében találjon egy kellőképpen elszánt sofőrt, aki kiviszi a hegy lábához. Ez nem volt egyszerű, lévén a városok közötti területeken, a senki földjén, számos mély rianás szabdalta a talajt, amelyekből bármikor előugorhattak az akumuruk, hogy rárontsanak egy, a hasadékok miatt óvatosan haladó, magányos autóra. Talán éppen ezért, az első nap nem is akadt ilyen emberre, ám a második nap reggel egy tetovált, hosszú hajú fickó várt rá a kétszallagos szálloda lerongyolódott előterében. Kinetsu nem azért választotta ezt a helyet, mert olyan drágák lettek volna a szállások, sokkal inkább elővigyázatosságból.

– Úgy hallom, sofőrt keres Shiroyamára – szólította meg a férfi.

A hadnagy nem lepődött meg, előzőleg sok helyen érdeklődött, nyilván elterjedt a híre, hogy hová készül.

– Maga elvinne? – kérdezte közvetlenül.

A tetovált férfi bólintott:

– 2500 yen, ha érdekli.

Ez az összeg nagyjából négyszerese volt a mágnes vasút költségének a fővárosból, de jelen helyzetben a senshinek nem igazán volt választása.

– 2300, ha megfelel – mondta határozottan.

A jakuzaképu egy darabig rágódott, majd köpött egy hegyeset.

– Akkor induljunk mihamarabb, hogy visszaérjünk sötétedés előtt!

– Csak odafelé út lesz – szögezte le Kinetsu.

A tetovált pasas megvonta a vállát:

– Az ár fix akkor is.

Az acélsövekekkel megerősített karosszériájú, rácsos ablakkal fedett terepjáró sokkal jobb állapotban volt, mint a hadnagy elképzelte. Bár a kényelmet minden ízében nélkülöző jármű elegendően masszívnak tűnt ahhoz, hogy ellenálljon a bestiák támadásának, igazából a belső térben elhelyezett két gépfegyver nyugtatta meg igazán a katonát. Nem érték fel az ő szolgálati fegyvereikkel, de egy alkalmi rajtaütés visszaveréséhez megfelelőek tűntek.

A nagyjából hetvenkilométeres távolságot közel három óra alatt tették meg, hol az egykori aszfaltút töredezett maradványaiban haladva, hol nyílegyenesen átvágva a kietlen pusztaságon, ahogy a rianások engedték. Az út végén Kinetsu nem sajnálta a kiadott yent: akármilyen ellenszenvesnek is látszott, a sofőr értette a dolgát, és kiválóan ismerte az utat.

– Visszafelé hogy akar jönni? – kérdezte, amikor megérkeztek a hegy lábához.

– Majd meglátom – felelte a hadnagy, ám igazából fogalma sem volt.

– Itt van a számom, ha van kommunikátora – adott át egy kissé gyűrött papírlapot a tetovált.

A senshi biccentett:

– Kössz.

Megvárta, amíg az autó lassan eltűnik a kavargó porfelhőben, majd végignézett az előtte tornyosuló kopár hegyoldalon.

A reikon szalvétára írt útmutatása szerint lennie kellett egy régi turistaháznak, valahol a Shiroyama lábánál, nem messze a régen itt húzódó autótút végének számító parkolótól, ahol éppen ácsorgott. Sajnálta, hogy nem hozott magával távcsövet, de sebtében indult el, és csak a legszükségesebbeket pakolta be hátizsákjába. Kezdetben egy hagyományos, fából épült ház után kutatott tekintetével, majd eszébe jutott, hogy a földrengés nyilván ezt az épületet is megrongálta, ezért minden szabályosnak látszó képződményt alaposabban szemügyre vett. Végül úgy ítélte meg, tényleg van valamilyen szögletes alakú képződmény, amely akár egy ház beton alapja is lehetett, ezért arra indult el. Az emelkedő nem volt meredek itt lent, így a senshi tempósan haladt felfelé, egyre inkább érezve, hogy a mesterségesnek tűnő kiszögellés valóban egy erősen megrongálódott épület maradványa.

Amikor már csak pár száz méterre volt, egyértelműen emberkéz művének vélte a romokban álló építményt, ám katonaként az is feltűnt neki, hogy nem a földrengés, hanem egy robbanás döntötte le az egykori házat. Felismerhetően valóban csak a vasbeton alapzat maradt meg, de az is szétszakadt itt-ott, hogy mostanra a vasrudak rozsdásan meredjenek ki a pizskosszürke kőből. A valaha itt állt faház néhány súlyosabb gerendája még mindig ott hevert a földön esőtől vetemedve és napfénytől megrepezve. Ahogy körbejárta a lapos romot, észrevette, hogy egy helyen meglehetősen letaposott volt a talaj, és az így keletkezett vékony ösvény éppen egy nagyobb repedéshez vezetett. Elemlámpáját felkapcsolva belépett a jelenleg bunkerszerű épületbe, és az erős fénycsóva hamarosan egy igen jó állapotban lévő acélajtóra esett. Kinetsu gyorsan felmérte, hogy más érdekes nincs odabent, ezért az ajtóhoz lépett, és kétszer erősen rásújtott az öklével.

Egy darabig nem történt semmi, majd odabentről egy tompa hang szólt ki:

– Kit keres?

A hadnagy jól megjegyezte a szalvétára írt nevet:

– Kaede testvért.

Fémes kattanás hallatszott, majd súlyos rezeszek súrlódó hangja, és a vasajtó résnyire nyílt. A senshi egy idős, megfáradt arcot látott, ám az illető szemei fiatalosan csillogtak.

– Akkor lépjen beljebb! – szólt a férfi barátságosan, és ráadás-ként intett is a hadnagnak, akinek rögtön feltűnt, hogy vendéglátójának egyik karja magatehetetlenül lóg az oldala mellett.

– Foglaljon helyet, fiam! – mutatott egy kényelmes karosszék-re Kaede, amikor egy folyosón végighaladva végül beértek egy helyiségbe.

Kinetsu rögtön felismerte a helyet, nyilvánvalóan a turistaház alá épült óvóhelyen voltak, amelyet az idős férfi az évek során igyekezett annyira otthonossá varázsolni, amennyire csak lehetett, illetve a korlátozott képességeiből kitelt.

– Csak teával tudom megkínálni, nem számítottam vendégre – szabadkozott Kaede.

– A tea tökéletesen megfelel, uram – bólintott a hadnagy.

– Szóval katona – jegyezte meg az idős férfi, miközben egy teáskannát emelt le a tűzhelyről.

– Igen, Új-Tokióból jöttem.

– Ki javasolta, hogy keressen fel?

– Youko százados.

Nem mert volna megesküdni rá, de Kinetsu úgy látta, vendéglátója arcán egy halvány mosoly futott át. Az öreg egy csészét

helyezett az asztalra, majd lassan öntött a forró teából.

– És miért javasolta? – kérdezte, amikor ő is leült egy takarókkal kibélelt székbe.

Mivel a tea még gőzölgött, a hadnagy elmesélte a legutóbbi bevetésük történetét, a tenshi felbukkanását, az Ichirou őrnagy vezette meghallgatást, és az éjszakai piacon történt beszélgetést. Természetesen nem felejtette el megemlíteni azt sem, mit mondott neki az angyal. Kaede szótlanul hallgatta, és közben sem a meglepetésnek, sem a kíváncsiságnak nem látszott rajta semmi jele.

– Rendkívüli – mondta mégis, amikor a tenshi befejezte, és tekintetén most látszott valamiféle izgalom. – Így már értem, miért van itt.

– Tud segíteni? – kérdezte Kinetsu.

– Ha arra kíváncsi, meg tudom-e mondani, miről beszélt a tenshi, akkor nem – mondta hamiskás mosollyal a szája szélén Kaede. – De ha azt szeretné tudni, tudok-e segíteni magának, hogy Ön megfejtse az üzenetet, akkor azt hiszem, igen.

– Bár reménykedtem az egyszerűbb megoldásban, készen állok magamtól is megkeresni a választ – mondta eltökélten a hadnagy.

Az idős férfi bólintott, és a különös mosoly nem tűnt el az arcáról.

– Meglehet, hogy nem egészen ugyanarra gondolunk, fiam. Tudja, miről nevezetes a Shiroyama-hegy?

Kinetsu emlékezett a régi legendákra, amelyeket az információ-szálazaton olvasott.

– Ha jól tudom, az emberek mágikus helynek tartották nagyon régen. Ha valaki egy kérdéssel felment a hegy tetejére, megkapta a választ.

– Jól olvasta – bólintott Kaede –, de el is hiszi?

A férfi ábrázatáról most eltűnt a furcsa mosoly, csak a szemei villogtak fürkészően. A hadnagnak egy pillanatra a reikon sötétbarna szemei jutottak az eszébe, ám azok sem voltak ennyire kutakodóan kíváncsiak.

– Nos, három nappal ezelőttig azt feleltem volna, hogy nem, de azóta nem vagyok annyira biztos benne, hogy csupán szóbeszéd.

– Szóval nem annyira biztos benne.

– Igazából nem tudom, mit higgyek.

Kaede a teáscsésze felé intett:

– Igyon, ha kihűlt, nem annyira finom.

Kinetsu engedelmeskedett, és közben az idős férfi arcát kutatta, ám nem látott rajta érzelmeket.

– Ez sajnálatos, fiam – szólalt meg végül az öreg. – Hiszen akkor hiába tette meg ezt a hosszú utat idáig.

– Úgy gondolja, menjek fel én is a hegyre, és megtudom, mit jelent, amit az angyal mondott nekem?

– Ha csak úgy felmegy a hegyre, akkor biztosan nem.

Kinetsu megrázta a fejét:

– Nem értem. Akkor hogyan menjek fel?

– Higgyen benne!

A tenshi letette az üres csészét, és hátradőlt a székben. Tekintetét a sárgás mennyezet felé emelte, és lehunyta a szemét.

– Nem tudom, hogyan kell. Katona vagyok, nekem nem kell hinnem semmiben. Csak cselekedni.

– Tulajdonképpen miért van itt? – kérdezte Kaede.

– Mert Youko azt mondta, itt választ kaphatok.

– És hitt neki?

Kinetsu az öregre nézett:

– Fogalmazhatunk így is, igen.

– És nekem hisz?

– Nos...

– Neki miért hitt?

– Talán, mert sokat kockáztatott azzal, hogy eltitkolta a hazugságomat. Úgy éreztem, bizonyára igazat mond, és a megfelelő helyre küld.

– Akkor igazából nem is hitt, hanem viszonzni akarta a tétét?

– Nem, nem csak viszonzni... bíztam benne, hogy tudja, mit mond. És hogy segíteni akar.

– Én is segíteni akarok, emlékszik?

A hadnagy bólintott:

– Hogyne, persze, de...

– Én még nem bizonyítottam a jóindulatomat – fejezte be Kaede.

– Nem így értettem – tiltakozott Kinetsu.

– Tudja, fiam, mi történik egy reikonnal, ha kiderül, hogy szándékosan elhallgatta az igazságot, vagy esetleg hazudott?

A hadnagy bólintott:

– Leszerelik és száműzik minden városból.

– Pontosan – szólt az öreg férfi, és körbejárta a tekintetét a helyiségen.

A tenshi megdöbbsent:

– Maga egy ilyen száműzött médium? – kérdezte bizonytalanul.

– Változtatna valamin, ha az lennék? Ne rám gondoljon, mivel bennem nem bízik! Gondoljon valakire, akinek hisz!

Kinetsu arcán megjelent az ijedség:

– Csak nem arra céloz, hogy Youko...

– Ichirou őrnagy már akkor kiváló kihallgató tiszt volt, amikor maga még nem is élt. Azóta, gondolom, csak még jobb lett, hiszen a gyakorlat teszi a mestert.

A hadnagy megrázta a fejét:

– Az nem lehet! Nem tudhatta, hisz Youko nem árult el engem!

– Fiam – mondta csendesén Kaede –, ne gondolja, hogy egy kihallgató tiszt kizárólag a reikonra hallgat, és sutba dobja az ösztöneit! Különösen nem Ichirou.

Kinetsu felugrott, és vadul járkálni kezdett a kicsiny szobában.

– De hát... a francha... most mit tegyek?

– Youko nagy árat fizetett azért, hogy ide küldje. Ne legyen ez hiábavaló!

6.

A felkelő nap első sugarai már bágyadt fénybe öltöztették a Shiroyama-hegy keleti oldalát, amikor Kinetsu kilépett a betonbunker fedezékéből, és eltökélte léptekkel elindult a távoli csúcs felé elméjében egyetlen kérdéssel: Mi az angyal mondatának magyarázata?

A hegy valamikor az őskorban vulkán volt, egy kisebb méretű, de aktív tűzhányó. Ennek megfelelően lábainál enyhébben, a csúcs felé közeledve egyre erőteljesebben lejtett. Akárhova lépett, a hadnagy bakancsa szürkés port vert fel, amely a következő szellőig rátelepedett a gyér aljnövényzetre. Fák csak ritkán tartózták a domboldalt, több volt bozót és a fű, már ahol a leomlott sziklák nem foglalták el az életterületet. A tenshi nem igyekezett különösebben, úgy vélte, két óra alatt kényelmesen felér a peremre. Nem is vitt magával semmit, csak vizet, és a kabátjában ott lapult egy kézifegyver – minden eshetőségre. Néhány madáron kívül azonban egyéb élőlényt nem látott sehol, és megnyugvással állapította meg, hogy rianások sincsenek a hegyoldalban. Magában újra és újra felidézte az angyallal való találkozását, ahogy egyre feljebb kapaszkodott, úgy igyekezett minél több részletre visszaemlékezni, miközben forgatta magában a kamaszlány szavait:

– Te vagy a kiválasztott, aki véget vet ennek.

Választ akart, és hitte, hogy a csúcsra érve, meg is fogja kapni. Megállt egy pillanatra, letekintett a megtett útra, és takarékosan kortyolt a kulacsból. Mintha mozgást látott volna, mintha valami gyorsan besurrant volna amögé a bozót mögé. Feszülten figyelt, ám nem történt semmi. Megtörölte izzadó homlokát, eltette a palackot, és elindult felfelé.

Vajon tényleg nem volt semmi, vagy... – töprengett.

Váratlanul megpördült, és újra végigsiklatta tekintetét a lejtőn. Nem mozdult semmi odalent. Habár a domboldalon nem volt túl sok fedezék, egy tapasztalt vagy kiképzett katona, mint amilyenek ő is számított, talált volna elegendő rejtékhelyet, ha el akart volna bújni. Ha követte valaki, annak nem kellett túl közel lennie, hiszen egyértelmű volt, hogy a hegytetőre tart. De vajon ki osonhatott utána? Kaede? Ugyan miért? A jakuzaarcú sofőr? Az kizárt. Mégis egy akumuru van itt? Azokra nem jellemző a lopakodás, ha prédát szagolnak. Kinetsu úgy érezte, értelmetlen találgatnia, ha valaki van mögötte, hamarosan kiderül ki az, és miért van itt. A csúcsra koncentrált, és az elméjében forgatott kérdésre, az sokkal jobban érdekelte.

Kimelegedve, verejtékben úszva ért fel a tetőre, kabátját már korábban levette. A nap erősen tűzött, árnyék sehol sem volt a csupasz kráterperemen. Odafent enyhe szellő csapta meg az arcát, kellemes hűvöst hozva. A kilátás egykoron csodaszép lehetett innen fentről, most azonban csak sápadtszürke síkság ölelte körbe a hegyet. Inkább csak sejtette, mint látta a turistaház romjait valahol odalent, a horizont pedig szégyenlősen homályba burkolózott. Kinetsu arra számított, hogy a Shiroyama vulkánkrátere hasonló lesz a többihez: lankásan lefut egy meredek, amely közepén ott lesz maga a szűkebb kürtő, ám a hegy meglepte. A mitikus hegy csúcsán egy keskeny perem futott körbe, amelynek belső oldala meredeken zuhant alá, mintha az egész egyetlen, hatalmas kürtő lett volna. A napfény csak egy kövér ívet világított be, azon túl a feketeség nyújtózott, ki tudja, milyen mélyre.

A senshi családottan állapította meg, hogy még nem tudja a választ a kérdésre, amellyel felkapaszkodott a hegycsúcsra. Tanácstalanul nézett körbe, de nem látott semmi érdekeset, egy faragott követ, egy mesterségesnek látszó kiszögellést vagy akármi mást, ami odavonzotta volna. Hiába lett volna minden?

Mérgesen belerúgott egy kavicsba, amely átbillent a peremen, és némán bezuhant a tátott szájként ásító kráterbe. Kinetsu melán utánanézett, amikor hirtelen egy határozott lökést érzett a hátán, és ő maga is követte a csendben aláhulló kődarabot.

7.

Ordított, kapálózott, fejvesztve próbált fordulni, de csak zuhant le a sötétségben, arcát és végtagjait sebesen tépte a levegő. A világos hegyperem egyre csak távolodott, lassan körbevette őt a sötétség, és Kinetsu úgy érezte, menten elájul.

– Szedje össze magát, katona! – csendült egykori kiképzője hangja a fejében, ami rögtön kijózanította.

Tehetetlen volt, esélytelen rongybabaként hullott alá.

– Miért?! – üvöltötte teli tüdőből. – Miért?! Mit akartok tőlem?!

Nem hallott mást, mint a süvítő levegőt, ahogy gyorsulva esett lefelé. Hirtelen és tompán érkezett le, valami puhára esett, amely engedelmesen szétnyílt alatta, hogy fékezze a zuhanást, és lejjebb eressze. Mintha ölnyi vastag matracok lettek volna, amelyek széthasadtak, de lelassították, és egyáltalán nem okoztak kibíráhatatlan fájdalmat. Végül megérkezett a talajra, az kemény volt, és bizony felszakított belőle egy fájdalomkiáltást.

Csend volt és sűrű feketeség, ám a senshi érezte, hogy nincs egyedül. Valami megmozdult nem messze tőle, és lassan eltávolodott. Látása híján hallására próbált támaszkodni, és valóban eljutottak hozzá apró neszek, amelyek azt üzenték: többen vannak körülöttes, és nagyon halkan járkálnak.

– Akumuruk! – hasított belé a felismerés.

Ilyen mélyen a föld alatt, ilyen sötétben a hegy gyomrában nem lehetett körülötte más, mint a fenevadak egész hordája. Rájuk eshetett, ők tompították az esést, és most itt szaglászniak körülötte, ám meglepetésük elmúltával ezer darabra fogják tépni egy szempillantás alatt.

Nem lehet – villant Kinetsu agyába –, nem lehet, hiszen én vagyok a kiválasztott!

A férfi érezte, ahogy a benne lévő páni félelmet egyre jobban felváltja a düh.

– Én fogok véget vetni mindennek! – kiáltotta a sötétségbe. – Nem árhattok nekem! Én vagyok a kiválasztott!

Most már tudta, hogy bestiák serege veszi körül, hallotta morgásukat, érezte enyhe bűzüket, és látta a villogó szemeket. Látta, ahogy ott forognak körülötte, és készülnek a támadásra a védtelen áldozatuk ellen. Elővehette volna fegyverét, de hasztalan lett volna ennyi ellenféllel szemben.

– Gyertek csak! Ki lesz az első?

Egyre közelebb érezte magához a lényeket, és egyre dühösebb lett. Nemcsak rájuk, hanem az okoskodó Kaede testvére, az alattomos sofőrre, csinos reikonra, a pápaszemes Ichirou őrnagyra és végül a hazug tenshire.

– Én vagyok a kiválasztott, aki véget vet ennek! – sikította örülten felkacagva.

És ekkor kitört belőle a fény. Mintha csak ezer és ezer reflektort kapcsoltak volna fel hirtelen, mintha ezer és ezer vakítógránát robbant volna fel mellette. Belőle jött, a testéből tört elő, váratlanul és iszonyú erővel. Igen, akumuruk voltak körülötte, készen a halálhozó ugrásra, ám most mindegyik eltorzult agóniában fetrengett, kintől gyötörve nyüzszített, ahogy a fény tépte, szaggatta bőrüket, húsukat és ereiket. Kinetsu arcát zöldes vér lepte be, hallotta az inak és csontok repedését, és érezte az erőt, ami ott tombolt benne. Fejét hátravetve kacagott, ahogy száz és száz bestia pusztult el mellette a belőle kiáradó fényben.

– Kidosenshi – hallott egy tisztán csengő, komoly női hangot. – A fény harcosa.

Azonnal alábbhagyott az erő, és tompulni kezdett a fény körülötte. A hadnagy körbenézett, de nem látta az angyalt, ám azt igen, hogy lassan újabb bestiák veszik körbe, de ezúttal tisztas távolságot tartanak tőle. Szerencséjére a fény nem tűnt el teljesen, így élő lámpásként világítva elindult előre, az akumuruk pedig félénken elhúzódtak az útjából. Haladt előre, bár maga sem tudta, merre és hova. Valami megfoghatatlan érzés, egy távoli sugallat húzta őt egy bizonyos irányba, mint egy láthatatlan áramlat, ő pedig engedelmesen követte. Fogalma sem volt, mennyit ment előre így a félhomályban, a vicsorgó fenevadak sorfalától övezve, de egyszerre egy sziklaszegélyhez ért, és nem tudott továbbmenni. Letekintett a mélybe, ahol egy széles rianást látott. Halványzöld izzás sugárzott a repedés mélyéből, így jól kivehető volt, ahogy akumuruk járnak ki és be a talajban húzódó szakadáson, amely olyan volt, mint egy hosszú, nedvedző sebhely a sziklában. Kinetsu megbabonázva szemlélte a félelmetes látványt. Nem csak olyan lényeket látott, mint eddig a bevetéseken és filmekben, hanem sokkal hatalmasabbakat és sokkal erősebbeket.

Ha ezek egyszer elérnék a felszínt – borzongott meg a gondolatától.

– Ezért vagy Te – hallotta a háta mögül a már ismert női hangot.

Hátrapillantott, és a fehérhajú angyalt látta, ahogy ott lebeg mellette kékes színű ruhájában.

– Menj oda, és az erőddel zárd be a repedést! – szólt ismét a lány.

A katona lebámult a hatalmas lényektől hemzsegő rianáshoz.

– De egyáltalán hol van ez a hely?

A tenshi felé fordult, és rámosolygott:

– Ez már egy másik kérdés, kidosenshi.

8.

Kinetsu tompa fejfájással ébredt sárgás-fehéres fényben. A sárga színt valami távoli háttér adta, a fehéret pedig egy közelebbi, erősebb forrás. Homályos volt előtte minden, mintha felkavart víz alól nézne felfelé. Lassan élesedni kezdett a kép, és hangok is eljutottak hozzá vastag függöny mögül. A fehér fény egy lámpából jött nem túl tolatkodóan, de azért bántóan; a sárga

vászon a mennyezet színe volt, a hangok pedig egy lassú mozgású embertől eredtek. Igen, az óvóhelyen feküdt, egy kényelmes, de egyszerű ágyban, mellette Kaede testvér tett-vett hal-
kan.

– Még egy ideig enyhe fejfájása lesz – mondta, amikor látta, hogy a hadnagy magához tért. – Sajnos a Nagy Rengés óta nem lehet olyan tiszta alapanyagokat beszerezni.

Az idős férfi bátorítóan mosolygott.

– Mi történt? – habogta a senshi.

– Feljutott a hegyre, megkapta a választ?

– Azt hiszem, igen – nyögte a hadnagy, és felült.

Megfordult körülötte a kicsiny helyiség minden bútora és egyéb berendezési tárgya.

– Pihenjen még egy kicsit, és mesélje el, mit látott!

Kinetsu visszatért a puha takaróra, és elmondta az egészet az elejétől. Kaede ezúttal is szótlánul hallgatta, majd bólogatott.

– Helyes, jól csinálta, fiam.

A katona ismét összeszedte magát, feltápáskodott, és felült:

– Egyáltalán elmentem innen, vagy ez az egész csak a teától volt?

Az öreg csak mosolygott:

– Ugyan, miért árulnám el? Végül is mindegy, nem?

A katona bólintott:

– Végül is.

– Igyon egy másik teát, ez fel fogja frissíteni. Ígérem – nyújtott felé egy teljesen ugyanolyan csészét Kaede.

– Tudja, hol lehet az a nagy repedés? – kérdezte a tea után a senshi.

– A Nagy Rengés epicentruma északon volt, közel Yonezawa városához. Ott esetleg lehet egy ilyen óriási rianás.

Kinetsu megvonta a vállát:

– Ez még kevés, hogy megtaláljam.

– Úgy tudom, a hadsereg megvizsgálta azt a helyet – jegyezte meg halkan az öreg.

A katona összevont szemöldökkel sandított felé:

– Arra céloz, hogy lehet ott egy létesítményünk?

Kaede mosolygott:

– Miért ne? De bizonyára nem nyilvános a létezése.

– Esetleg... bizonyára – bólintott a hadnagy, ahogy Kaede élénken csillogó szemébe nézett. – Szóval menjek északra, Yonezawába, és keressek egy titkos katonai támaszpontot?

Az idős férfi megvonta a vállát:

– Esetleg... de ne feledje, mit tanácsolt Youko. Vadászni fog-nak magára.

– Ezt honnan tudja?

– Azt hittem, ez mostanra már nyilvánvaló – mosolygott Kaede, és egy aprót kacsintott.

MEGJELENT - AZ UTOLSÓ DÖNTÉS

Képzelnék el, hogy a világűr-ből a Földre érkezik egy addig teljesen ismeretlen, halálos vírus, amely az emberiség kipusztulásával fenyeget...

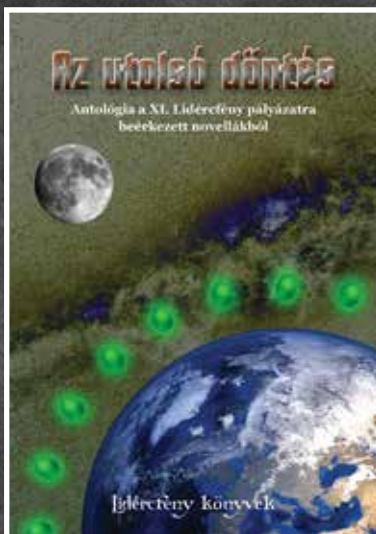
No, várjunk csak! Már nem kell ezt elképzelnünk. Megtették helyettünk e kötet novelláinak írói.

Vannak itt űrből érkező idegen, intelligens lények, amelyek leigázzák a Föld népeit, és itt még bizony az influenza sem áll a mi oldalunkra.

Olyan fenyegetésekkel is szembe kell néznie az emberiségnek, amelyek eredete a túlélők számára ismeretlen. De néha a hit segít. Nem feltétlenül egy felsőbbrendű lénybe, hanem akár a magunkba, vagy az emberiség maradványába vetett hit.

Azért felbukkan itt a sötét oldal is. Úgy tűnik, néhány novella írója úgy véli, hogy a legrosszabb időket is még rosszabbá tudjuk tenni irigységgel, kapzsisággal, önzéssel, és számos más rossz tulajdonságunkkal. Néha még akkor is, ha tényleg jót szeretnénk cselekedni.

Kötetünk főszereplői azonban meglátják a reményt, akármilyen halványan pislákol is.

A szürke hétköznapiakból való kikapcsolódás közben belefuthatunk magvas gondolatokba is. Az írók időnként szándékosan nyitva hagyják megfogalmazott kérdéseiket, hogy az olvasó tovább szökhessen az ott megkezdett szálakat.

Felbukkan az örök kérdés is: vajon mi végre is vagyunk mi ezen a világon? Egyáltalán valószínű-e bármi is, ami körülvesz bennünket, és honnan tudhatnánk, ha nem?

Mint látható, kötetünk alkotói széles spektrumát mutatják be az általunk felvetett témának, mi több, számos dolgot hozzátesznek. Jó szívvel ajánljuk hát azoknak is, akik az akciódúsabb, poszt-apokaliptikusabb világokat kedvelik, de azok is találhatnak benne gyöngyszemeket, akik a magvasabb, mögöttes gondolatokat tartalmazó sci-fi történeteket preferálják.

A kötet ingyenesen,

több elektronikus formában is letölthető innen:

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Eliza Beth

Sárkányvér

Az evolúció következő szakasza a sárkányvér emberbe oltásával kezdődött. Csak akkor még senki sem sejtette, hogy a világtól visszavonult, őrültén gazdag és ugyanannyira buggyant tudós mit szabadt a Földre, titokban, az esőerdők mélyére rejtett, minden elképzelhető szerkentyűvel, a legmodernebb és legdrágább anyagokkal felszerelt laboratóriumából.

Ling biztos kézzel tartotta a fecskendőt, semmiféle etikai gátlás nem hátráltatta. Kizárólag a tudományos kíváncsiság vezérelte, olyannyira, hogy a saját vérét adta a kísérlethez. Sűrű, tüzes vérét, amit az alany talán elvisel, talán nem. De kit érdekel, ha nem bírja, lesz másik. Mostanában egyre többen nyüzsögnek errefelé, új falvakat, templomokat építenek, művelik a földet, láthatóan hosszú maradásra rendezkednek be, hát nem kell félni, hogy kifogy a kísérleti nyulakból.

Hosszú Toll nyugodtan feküdt a műtőasztalon. Tudatánál volt, kicsit aggaódott ugyan – amit csak magának vallott be –, de várta is, mi lesz. Most fog beteljesedni a sorsa, amit még apró gyerekként sulykoltak belé: Ő nagyra hivatott. A bölcs öregek is meghajolnak majd előtte, mert ő lesz népének megmentője. Ősei üzentek az álmain keresztül, ezzel biztatta magát, amikor idejött. Nem kellett keresnie sem, megtalálták azok, akikhez az álom irányította. Igaz, nem arra számított, hogy egyetlen szó nélkül leterítik, mint a vadat, gúzsba kötik és elhurcolják, de ha ez az ára, legyen.

Ling alaposan megvizsgálta az embert. Fiatal, erőteljes felépítésű, egészséges példány, talán kibírja. Furcsállta, hogy nem érzi belőle félelem hullámaint áradni, mint az előző alanyokból, nem próbál szabadulni, sőt, valami szenvtelen kíváncsisággal követi a mozdulatait. Egykedvűen hagyta, mi több, végignézte, hogy tűt szúrjon a vénájába. Meg sem nyikant. A többi ilyenkor már tombolt, üvöltött, tépte a szíjakat, aztán pár perc múltán kilehelte a lelkét. Vagy maga a teszt végzett vele, vagy csak úgy tudta megfékezni, ha ráfűjt, és megsütötte. Ez itt vagy olyan ostoba, hogy fel sem fogja, mi történik vele, vagy nem érdekli. Habár ahhoz meg túlságosan is figyel.

Most már Ling is kíváncsi lett. A kísérletre, az eredményre, az emberre. Határozott mozdulattal nyitotta ki az apró szelepet, és engedett néhány csepp vért a kettőjüket összekötő hajlékony csőbe. Nézte, ahogy a mélysötét sárkányvér eléri az ember karját, majd a nyomásnak engedelmességteljesen eltűnik benne.

Hosszú Toll is követte tekintetével a vér útját. Most értette meg, mi történik vele. Egész kicsit megfeszült a lelke, de a testén uralkodott. Érezte, ahogy az első csepp benyomult az ütőerébe, ahogy surrant beljebb és beljebb, egészen a szívéig, hogy onnan szétáradjon a haja tövétől a lábujjáig. Forróság öntötte el, amint szétoszlott a testében a folyékony tűz. Előbb a homloka kezdett verítékezni, majd a tenyere, a hajlatai, végül már tetőtől talpig lángolt.

Ling elzárta a szelepet. Elsőre elég ennyi, kicsit hadd szokja, aztán majd kiderül, mennyit bír befogadni. Az ő hatalmas testének nem hiányzik az a kevéske vér, de a hozzá képest törekeny embernek sok egyszerre. Észrevette, hogy az alany a kezét figyeli. Mégsem lehet ostoba, gondolta, ha érti, mit csinálók. Ekkor az ember ránézett, a tekintetét kereste. Ling apró lángokat látott gyulladni a szemében. Elégedetten fűjt egyet.

Hosszú Toll megemelte a szabad karját. A szíjat, ami az asztalhoz rögzítette, játszi könnyedséggel tépte el. Ling meghökkent. Egy pillanatra kikökölt a tudós szerepéből, megbűvölten engedte, hogy a kísérleti alany felnyúljon, és ütközésig nyissa a szelepet. Sűrű vére a szíve lüktetésének ritmusában zúdult az ember ereibe. Hosszú Toll bőre kivörösödött, pórusain vér szivárgott, folyt a füléből, ömlött az orrából, szájából. Felült, hogy kapjon levegőt. Felváltva ordított és köhögött.

Ling magához tért, gyorsan kitépte a tűt mindkettőjük közül. Bár már úgyis mindegy! A kísérleti alany jobban bírta a vérátömlesztést, mint remélte. Eddig egyetlenegynek sem sikerült túlélni az első néhány cseppet, ez meg még erős is lett tőle. De aztán elrontott mindent és most a saját vérében vergődik. Egy perc múltán fennakadt a szeme, élettelenül hanyatlott hátra. Kár érte. Igazán kár.

Hosszú Toll kilépett a fák közül. Büszke tartással közeledett a falujához. Hatalmasnak és erősnek érezte magát. Legyőzhetetlennek. Még a sárkány, akinek a vére most már az ő ereiben lánghat, sem bírt vele. Amikor észrevette, hogy mégsem halt meg, sőt a szíjait letépvé lekászálódik a tulajdon embervérétől iszamós asztalról, megpróbálta visszatartani. Csak hogy ő nagy dologra hivatott, népe megmentője lesz, neki mennie kell. Szólni akart, de szájából tűz robant elő, fehér tűz, ami elnyelte a sárkány vörös lángjait, és elemészttette a tudós testét.

Hajnal Virága felkapta a fejét. A zsigereiben érezte, hogy Hosszú Toll közeledik. Ledobta a félig mosott ruhát a patak partjára, és szaladt a férfi karjába.

– Hát visszajöttél! – nevetett boldogan.

– Visszajöttem – húzta ki magát még jobban Hosszú Toll, és még a Nap is félretolta a felhőket az arca elől, hogy lássa, mi történik. – Virágom, Virágom, Hajnal Virága, leszel-e a feleségem, társam egy életre, anyja gyermekeimnek, segítője népünk megmentőjének?

– Leszek bizony, leszek én! – válaszolt a lány, de ekkor nyílvessző csapódott Hosszú Toll mellébe.

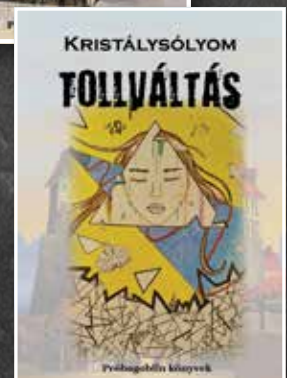
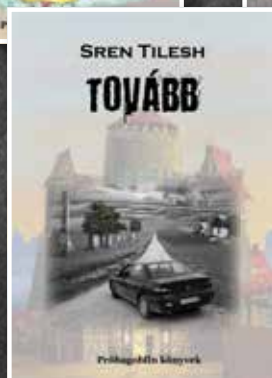
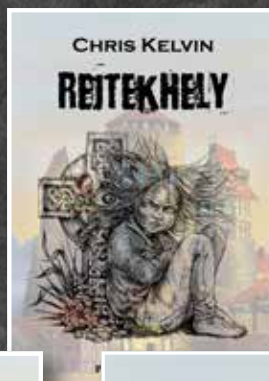
– Te az enyém vagy, Hajnal Virága! – bömbölte az íjat tartó férfi bőszen. – Ha nem leszel az enyém, nem leszel másé sem! – Új vesszőt illesztett az idegre, de megfeszíteni az íjat már nem maradt ideje.

Hosszú Toll kitátotta a száját. Fehéren izzó lángok csaptak elő a torkából, és a féltékeny, gyilkos törzsfő porrá omlott. Hosszú Toll kihúzta melléből a nyílvesszőt. Sebe azonnal begyógyult, nyoma sem maradt. A falu népe ezt látva hódolattal borult le előtte. Az esti tűzszertartás alatt az öregek tanácskoztak, és új vezetőjükké választották a férfit.

Hosszú Toll és Hajnal Virága végre egymásé lehetett, és bár még nem tudták, de aznap éjszaka megfogant egy új élet, akiben már sárkányvér csörgedezett.

Azóta eltelt ezer esztendő, a sárkányvérűek az egész világon elterjedtek, csak a sárkányok haltak ki, hála Lingnek, a világtól visszavonult, örülten gazdag és ugyanannyira buggyant tudósnek.

Próbagooblin könyvek – gondoltad volna? Már NYOLC megjelent novelláskötetünk van!

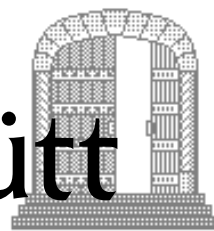
Olvasnivaló Craz, Novák Gábor, Chris Kelvin, Bökös Borbála, Sren Tilesh, Jimmy Cartwright, Sági Veronika és Kristállysólyom tollából.

Ha nem olvasod el, nekünk akkor is nyóc! :)

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Jávorszki András

Jóbarátok - újra együtt

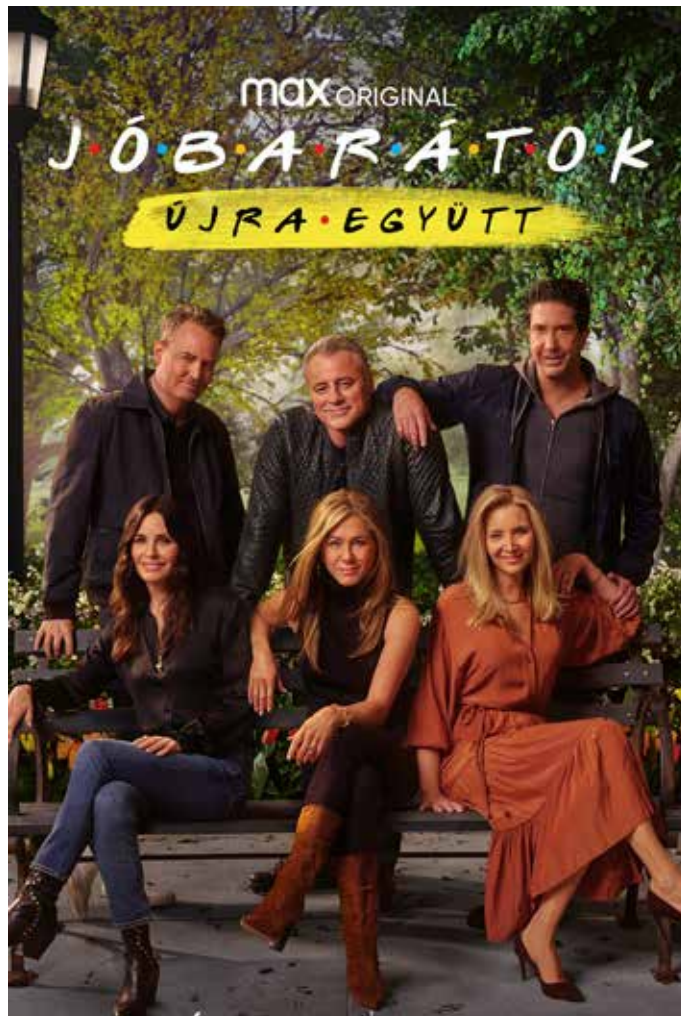

Nem tudom, más is így volt-e ezzel annak idején, de én a mai napig emlékszem arra a torokszorító érzésre, ami akkor tört rám, amikor 2004-ben néztem a Jóbarátok tizedik évadjának utolsó részét. A záró képsorokban a kamera még utoljára körbefordult a kiürített nappaliban, annak a bizonyos lágy, de annyira kifejező gitárszólamnak a kíséretében, aztán a kép elsötétült. Már nem kaptam egy utolsó viccet a stáblista alatt, csak néhány impozáns vágóképet New Yorkról. Hiszen „ők” hatan elmentek, és tudtam, nem jönnek vissza egy záró poénra a „jövő héten folytatjuk” érzést átadva. Akkor és ott kénytelen voltam szembenézni vele, hogy az a széria, ami éveken keresztül az életemnek egy elválaszthatatlan része volt, amit gyerekként szerettem meg, és mire befejeződött, már a húszas éveim legelejét taposó felnőtté váltam, véget ért.

Soha nem hittem, hogy ekkora rajongója leszek egy sorozatnak. (Annak ellenére, hogy máig sincs egyetlen Friends feliratú bögrém vagy tollam sem). Engem soha nem érdekelt a szülők, de főleg a nagyszülők által imádott Dallas; persze érthető, hogy gyerekként miért nem kötött le egy olajmágnás család élete. Még akkor sem néztem az X-aktákat, amikor már a fél osztály beszélt róla, majd később, az akkori barátnőm unszolására sem voltam képes a Jóban-rosszban című szappanopera elé leülni. Ám ennek a sorozatnak a végén úgy éreztem magam, mintha valódi barátoktól kellett volna elbúcsúznom.

Nehéz a Jóbarátokról elfogulatlanul beszélni, ezért nem is erőltetem, hiszen mégiscsak egy olyan szériáról van szó, amibe újra és újra bele lehet szeretni, és ami még mindig képes magával ragadni akár annak a generációnak a tagjait is, akik nem is éltek akkor, amikor az első rész adásba került. Utólag visszanezve persze már fel lehet fedezni a sorozatban kissé régimódi vicceket, meg azt, hogy ezek nem voltak mindig korrektek, vagy hogy már csak a nagy számok törvénye alapján is akadhatott volna a főszereplők között fekete, esetleg ázsiai, de tévétörténeti jelentőségét kár lenne elvitatni, sőt, nem is igazán lehet.

Az eltelt évek alatt jó néhány cikk született a világ talán legnépszerűbb tévésorozataról. Nem egyszer kielemezték már, milyen formabontó megoldás volt az alkotóktól például az, hogy az akkori elvárásokkal szembe menve, a család helyett egy baráti társaságot állítottak a középpontba, mintha csak azt üzennék: a család, mint olyan, nem csak vérségi kötelék lehet, de választható társaság is. De olvasni lehetett arról, hogy sok vicc a társadalmi sztereotípiákra épít, ezért káros üzenetet közvetít; hogy sok poént lőttek el a melegek vagy éppen a kövérek kárára, és ezek manapság bizony már nem kerülhetnének be egy vígjáték-sorozatba. Nekem viszont az a meglátásom, hogy – még ha a cikkek szerzői célzottan a Jóbarátokkal kapcsolatban fogalmaz-

tak is meg véleményyt – ezek az utólagos elemzések inkább szölk magához a szituációs komédia műfajához. Elvégre a humorral operáló sorozatok poénjai mindig annak a korszaknak a lenyomatai, amikben készültek, nem csoda hát, ha idővel más-képp nézünk rájuk. Azt sem szabad elfelejteni, hogy itt a humor jelentős része a főszereplő karakterek jellemének kisebb-nagyobb hibáiból fakad, netán a pillanatnyi helyzetkomikumból, nem pedig a stáb egy általános érvényű kinyilatkozása valamilyen jelenségről vagy társadalmi csoportokról. Korrajz persze, de attól még nem állásfoglalás.

Erről az idén május végén, nagy várakozás után bemutatott epizódról már vagy tíz éve folyamatosan szállingóztak a hírek, de sokáig semmi konkrétumot nem lehetett tudni. Felröppent a hír néhány újabb részről, sőt, egy egész új évadról, aztán egy másfél órás mozifilmről, és ahogy az idő telt, bennem egyre csak nőtték a kétségek. A Jóbarátok annak idején huszoneves (később már harmincas) fiatalokról szólt, így el sem tudtam képzelni, végül mi lesz ebből? Esetleg majd arról fognak sóhajtozni, hogy megöregedve mi és hol fáj, esetleg ötven körül is erőlködve megpróbálnak fiatalosnak látszódni? Egyiket sem szerettem volna, és tudom, nem csak én. Bizonyára érdekes lenne közel két évtized után egy teljesen új élethelyzetben látni a főszereplőket, ugyanakkor teljesen illúziórombolóvá is vált volna az egész.

Maradjon csak meg az emlékeimben a kis társaság bohókás, felnőni soha nem akaró fiataloknak, mondtam magamnak, és ezzel jórészt az internet népe is egyetértett. És talán, mert az alkotók is meghallották ezt, az új Jóbarátok végül valami egészen más lett. Amolyan osztálytalálkozó hangulatú tévéműsor, egyfajta könnyed visszatekintő. Az adást egyébként az HBO Max indulásának idejére tervezték, mint igazi nagy durranást, de aztán jött a járvány, és a műsor majdnem egyéves csúszással készült el. De legalább elkészült, mondhatjuk.

Nos, hogy akkor végül is milyenre sikerült a sok év óta tervezett Friends: The Reunion? Rajongói szemmel nézve egy szó-rakoztató, felhőtlen időutazás. Mint televíziós műsort tekintve azonban akadt a végére hiányérzetem, még úgy is, hogy alapvetően rendben van az egész.

Amit egyszerre vártam, de közben tartottam is tőle, beigazoló-dott. Az adásidő jó részét a régi részekből bevágott jelenetek teszik ki. Ez amennyire nosztalgikus, legalább annyira bosszan-tó. Persze, az ismerős poénokat mindig jó újra látni és hallani, de ezeket a legtöbb rajongó betéve tudja. Ha pedig kopna az emlék, elég rákeresni a Youtube-on és máris újra élvezhetjük akár az egész epizódot is. (Az igazán lelkes hívőknél pedig úgyis ott sorakoznak a DVD-k a polcon.) Ami azt illeti, sokkal szívese-ben hallgattam volna még, ha szereplők csak ülnek és beszélget-nek, hiszen a befejezés óta lepergett tizenhét év, ami nagyon sok idő. A világ sokat változott számukra is, így nemhogy egy, de akár öt ugyanilyen, száz perces adást is fel lehetne tölteni tartal-mal, azzal, hogy mi történt velük a befejezés óta. Hiszen a Friends: The Reunion legjobb és legszebb részei éppen azok, amikor a hat főszereplő először találkozik, amikor valamelyikük valóságos áhítattal jár körbe a régi (és az utolsó szögig újraépí-tett) diszletek között. Sztoriznak a forgatásról, a bakikról, vagy csak úgy a semmiből eszükbe jut egy-egy régi történet, amit elmesélhetnek, legalább annyira nekünk, mint amennyire saját maguk kedvéért.

Az adás azonban, talán azért, hogy megfeleljen a mai trendek-nek, időről időre eltér a harsányabb irányba. Kapunk néhány újrarájtszott jelenetet, hallhatunk rajongói vallomásokat. Vannak sztárvendégek is (akiknek a sora igen impozáns), de itt megint csak arra gondoltam, mennyivel jobb lett volna a régi melléksze-

replőkből többet látni, mint például David Beckham bejelentke-zéséből. Lady Gaga Büdös macskája sem lett rosszabb, mint Lisa Kudrowé, kettejük közös fellépése is jópofa, ám ismét csak úgy voltam vele; nekem a meghitt, baráti beszélgetés továbbra is jobban hiányzik, mint a látványos körítés, még ha meg is értem ennek az okát.

Úgy hiszem, erre az epizódra nem csak a rajongóknak volt szükségük, de a főszereplőknek is. Mert kicsit talán terápiás beszélgetés jelleggel is szolgált a színészek számára. Hiszen hiába köszönhetek rengeteget a sorozatnak, annak lezárása után valahogy mégis csak azzal küszködtek (és jórészt küzdenek a mai napig), hogy lerázzák magukról egykori karaktereiket. Lehet (sőt, biztos), hogy ennek az örökségnek az oka az, hogy televíziós színészként világszerte ismertek lettek, ám Jennifer Anistonon kívül később mégsem futott be egyikük sem jelentős mozifilmes karriert. Mert Rachel, Monica, Phoebe, Joey, Ross és Chandler figurája kicsit olyanná vált, mint a mesebeli aranyka-litka; mindent megadott, amit kértek tőle, de a fogság is vele járt, és a rajongók mindig és mindenhol olyannak akarták őket látni, mint a tévében: a saját barátaiknak. Éppen ezért lesz a mindent elöntő nosztalgia, némi giccs, és egy közös, múltidéző szeánsz összessége a műsor.

Mindezekről függetlenül nem kell attól tartani, hogy a rajon-góknak csalódást okoz a Friends: The Reunion száz perce. Legfeljebb némi hiányérzetük lesz a végére, ám ezt bőven ellen-súlyozzák majd a meghitt pillanatok. Nagyon jó látni, ahogy a baráti társaság elábrándozik a régi időkön, vagy jókat nevet egy-egy emléken. Ezt még kiegészíti néhány dokumentumfilm-jelle-gű bejátszás a kezdetekről, és beszámolók azokról az alkotóktól, akiknek annak idején kipattant a fejéből a sorozat. Le sem lehet-ne tagadni, milyen remekül játszik rá az ember érzelmeire ez az egész, hogy hamisítatlan, és kicsit talán mesterkéltnosztalgia-vo-nat a kilencvenes évekbe, de ezt elnézzük neki, hiszen – valljuk be – valahol legbelül éppen ezt vártuk.

A végén a főszereplők azt mondták, többet nem vállalnak el hasonlót. Úgy néz ki tehát, hogy most, másodszorra már végle-gesen búcsút kell intenünk nekik. Tudva persze azt, hogy egy kattintásba vagy gombnyomásba kerül csupán, hogy újra itt legyenek velünk, amikor már hiányoznak.

Mortelhun

Benned élő én

Tó tükrében jelenés, lám, mennyire más vagyok,
Lelkem barázdáin csontos varjak ülnek,
Fáradt szememről elszálltak a szép, szűz Angyalok,
Harmatos könnyeim benned szenderülnek.

edwardhooper

Csillagködök

Ó, csillagködök!
Lágy leheletek,
Sötétség csókjai,
Kik között hárfám
Húrjait pengetem.
S dalom simogatja
Vörös izzásotok.
Csillagködök,
Születő napok bölcsői,
Holt csillagok temetőjén
Hajtátok fejetek nyugovóra.
Átölellek benneteket,
S érintésemre születnek
Új csillagok!

Kohász

Mint egy vén fa

Magányom rám nőtt moha.
Vén fa a rét közepén.
Nem mozdulhatok soha,
csak állok egyedül én.

Vihar tép, és nap éget,
néha egy madár száll rám.
Fűrészkörlet. Félek!
Éveim számolgtván!

Még új tavaszra várok!
Hadd örüljek, hogy élek!
Árnyékot adnék a vágynak.
Párok alám hevernek,

és a tavaszt ünneplik.
Csak nézem őket árván.
Vén szívem álmodozik.
Száll az emlékek szárnyán.

jocker

Melegben

Szél suhan lengetegen,
Réten...

Nap süt.
Árnyéktól elüt.
Napfény elüt.
Lángcsóva kiüt.
Hőség leüt.
*

Sövény kiszáradóban,
Szinte alélóban.
Régen volt eső,
Nem elegendő.

Szemem mered,
Nézésem bennreked...
Benned-neked.
*

Süttetvén fakad,
Árnyék nem akad.

Széllal incselkedő
Nap lemenő.
Pillanat,
Izzadó akarat,
Élet... elhaladhat!

*Vecsés, 2019. augusztus 8. – Kustra Ferenc – Készült;
septolet csokorban a nyárról.*

Seth

Modernkori börtön

(a szájber világ margójára)

Szociális mélygubóba burkolózott
Megbukott társadalom lövedéke
Vágja át megüresedett falaim,
Kínoktól remegő,
Álomból ellopó álommanó jön,
Felkavarja az időt s a teret,
Nem kímél se Istent, se embert,
Önző rabok láncán koldul
Szabad végzetet.

Szentes, 2016 tél

Krómer Ágnes

Még hiszem

Elhiszem, bennünk dalol még a felkelő nap országa,
tudjuk, hogy a köztünk lévő csendben néha sír a szív,
meghitt melankóliánk arcunkat elfedi a citromos élet,
sótlan és könnytelen egykedvű nappalok vesznek el.
Messze van remény hírnöke, nincs itt sem Aphrodite,
elhúzta tenyerét a csend szürkés, selejtes életem felett.
Tudod, ez nem panasz, csak a lelkem csendes pár szava.
Szomnolens báj fülledt harmóniája járja át a szívemet,
ne hidd, hogy nem szeretlek! Te nézd meg az éj színét!
A párdúc testű Istennő ma nem bújt meg lelkem szigetén,
most savanyú a tej, édes a citrom és fáradtan szól a szív.
Milyen szép az ég felé meredő tenyér itt a semmi közepén,
jó, hogy mi vagyunk az ok és okozat egymásnak teremtve.

atesz990

A négy lovag

Földet rengető,
Ékkövekkel cselszövő,
Gonosz, makacs királynő,
Van, akit a király lő.
Áldozatát mutatja,
Stonehenge-nél meg kutatja.
A titkok nyitját hozza,
Szellemek lelkét aranyozza.
Van még élet, ne áldozz,
Másokat meg ne átkozz!
Az élet drága, nem olcsó,
Ezt eszetlen is tudja jól.
A könnyecsepp mar, mint a só,
A törvény üt, hangosan nem szól.
De lehet ez már álmaim képe,
Mit merít a titkok ösvénye.
Felszabadul a lelkek sötétsége,
Dagály hozza el, mit takar a világvége.
Visszajönnek szép emlékeink,
Mély és száguldó érzéseink.
Az idő egyre lomhábbá tesz,
S közben életerőt vesz.
Dimenziók nyílnak odaát,
A négy lovagot tápláló túlvilág.
Szívják a szeretetet, szimpátiát,
Ereiket táplálja gonoszság, halál.
Akik követik őket, nem csodálják a nőket,
Erőszakos tévhitek, valami pusztulás közeleg.
Lehet, hogy látnoki képem elárulta őket,
De káosszal lepik el a jövőnket.

jocker

A ködben...

Köd a titokzatosság, sőt kacérkodás
Mert nem engedi, hogy messzi távolba láss.
Minden lebegő csepp titkos, remek, csodás.
Nem ámít, hogy lesz még napfény, feltámadás.

Ha majd később felszállós lesz a köd,
Nagyon szép, csodás látvány tárul elé,
És majdan, később napsugár lesz öröd,
Élet szépségeit plántálja beléd.

Vecsés, 2013. június 5. – Kustra Ferenc

Kohász

Régen nem

Látom, ahogy kibújsz az ágyból.
Lehúzod felcsúszott hálóinged.
Kelő nap süt át a finom vásznon.
Kíváncsi szemem meglesi melled.

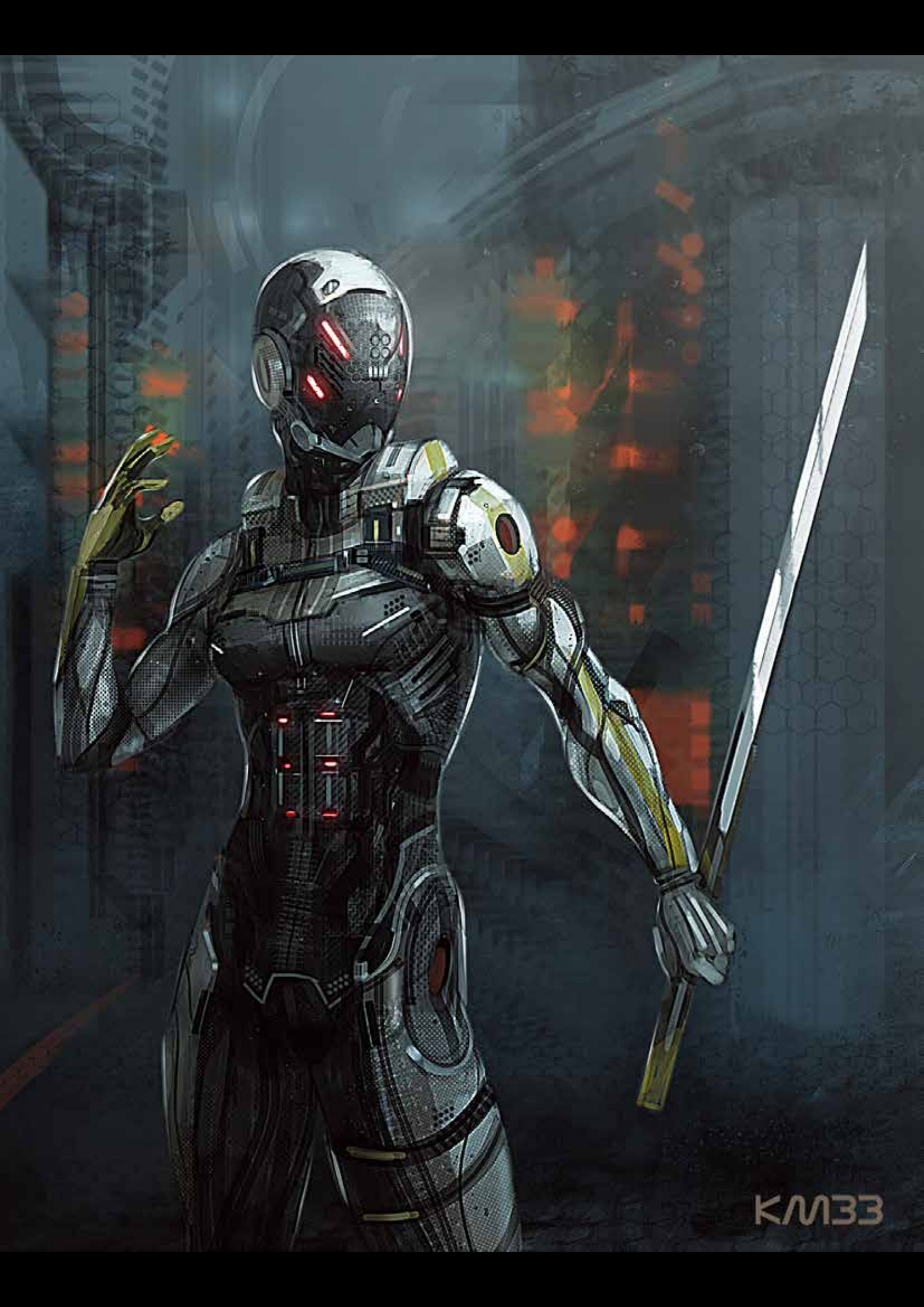
Mezítláb surransz kávé főzni,
mint fehér angyal lebegsz.
Kávé illat a szobát kitölti...
Engem utánad a fene megesz!

Ledéren ülsz a nagy fotelban,
kíváncsi szemem tapogat.
Felállsz, lehúzod hálóinged.
Bolond szívem ver nagyokat.

Magadra veszel bugyit, melltartót.
Felöltözöl, indulnod kell.
Én meg mindenütt meredten
nézlek. Ó, csak ne menjek el!

De jön majd az izgalmas este,
amikor nem leszek elhagyott.
Nem lesz szükség a hálóingedre,
én meg forrón kemény vagyok.

Összebújva alszunk el szépen,
kezem a gömbölyded kebleden.
Aztán felébredek reggel, és
rájövök, rég nem vagy mellettem.

KM33